

συνέχεια από σελ 1

πορεία ξέφυγαν από τα χρηστά ήθη, εκμεταλλεύτηκαν τις καρέκλες τους και τη δική μας απάθεια/βόλεμα και πρόδωσαν την πατρίδα, παρέβησαν τα καθήκοντά τους, πάτησαν τους όρκους τους κι έτσι φτάσαμε στην κρίση. Μια αντίληψη που προϋποθέτει την απολύτως εσφαλμένη κυρίαρχη εικόνα που έχουν οι περισσότεροι από μας για τον εαυτό τους: αυτή μιας εξατομικευμένης μονάδας - μέρους του εθνικού συνόλου. Στην πραγματικότητα όμως, εκείνη που μετράει είναι η ιδιότητα του εργαζομένου, του βιοπαλαιστή, του άνεργου, του αγρότη, του χωρίς αύριο μικροεπιχειρηματία, φοιτητή, μαθητή (και πάει λέγοντας) που μας κατατάσσει σε μια συλλογική κατηγορία ανθρώπων η οποία σήμερα βρίσκεται στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας. Απέναντι κι ενάντια της είχε και έχει όλους εκείνους (τραπεζίτες, εφοπλιστές, πολιτικούς, μιντιακούς μεγαλοπαράγοντες, κάθε λογής αφεντικά) που βρίσκονται στην κορυφή της πυραμίδας επειδή συσσωρεύουν προνόμια και κεφάλαια μέσα από τη δική μας άγρια εκμετάλλευση. Τάξη εναντίον τάξης λοιπόν, σ' ένα διαχρονικό, ανελέητο ανταγωνισμό μεταξύ τους: αυτή είναι στην πραγματικότητα η κατάσταση που καθορίζει τις ζωές όλων μας. Και για του λόγου το αληθές, κανείς δε μας έδωσε ποτέ επίδομα εθνικότητας όταν χάσαμε τη δουλειά μας; επίδομα ανεργίας παίρναμε, γεγονός που από μόνο του δηλώνει πως η κεντρική έννοια σ' αυτό το απεχθές μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης ήταν πάντα η καταναγκαστική εργασία για τ' αφεντικά.

Αν επομένως ξαναδιαβάσουμε το εισαγωγικό μας απόσπασμα υπ' αυτό το πρίσμα, που είναι και το σωστό, προϊόντος του χρόνου και του αναστοχασμού, θα καταλάβουμε ορισμένα βασικά πράγματα: παραδείγματος χάριν, ότι οι πολιτικοί δεν ήταν ποτέ πολιτικοί «μας». Ότι «ανταγωνιστικότητα» και «ανάπτυξη» σημαίνει πάντα ότι θα πατάνε εμάς κάτω, μειώνοντας μισθούς και υποβαθμίζοντας το βιοτικό μας επίπεδο, για να κερδοφορούν οι δικές τους επιχειρήσεις και ν' αυγατίζουν τα λεφτά τους στην Ελβετία. Ότι «κακοδιαχείριση», «ανικανότητα» και «διαφθορά», όντως υπήρξαν, ποτέ όμως δεν ήταν «ανήθικες παρεκκλίσεις» από «έστρατιμμένους» ταγούς όλων των ειδών, που ξεδιάντροπα παραβίασαν τον συμβόλαιό τους με μας τους από κάτω. Αντίθετα, ήταν πάντα συμπτώματα και αναπόφευκτα χαρακτηριστικά μιας ορθολογικότερης στρατηγικής της τάξης των αφεντικών όλων των ειδών, ψυχρά σχεδιασμένης με στόχο την απρόσκοπτη συνέχιση της εκμετάλλευσής μας, που είναι η προϋπόθεση για τη διαίωσιση της απάνθρωπης αυτής κοινωνικής πυραμίδας.

Ο Παπούλιας και οι βουλευτές λοιπόν, δεν είναι «προδότες», ούτε «πουλημένοι». Καμιά πατρίδα δεν τους νοιάζει - για το συμφέρον τους και την τάξη τους δουλεύουν (άλλωστε, αν σήμερα είναι αυτοί, αύριο θα είναι κάποιος άλλος - δεν είναι ζήτημα προσώπων, αλλά ενός συγκεκριμένου κοινωνικού μοντέλου, το οποίο απλώς αυτοί σήμερα διαχειρίζονται). Και για να το κάνουν αυτό, είναι αναπόδραστο να απεργάζονται τη δική μας εξαθλίωση. Αυτό πρέπει επιτέλους να το συνειδητοποιήσουμε. Ένα το κρατούμενο.

2. Η όψημη ελληνική παπαδημοκρατία

Οι περισσότεροι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν πλέον ένα βασικό κοινό με τους δούμιουρους

μετανάστες: όπως στην περίπτωση των τελευταίων επιστρατεύθηκε ευρέως η προπαγάνδα περί γενικευμένης «εγκληματικότητας» με στόχο τελικά την απόλυτη υποτίμηση του εργατικού τους κόστους (μεροκάματου) δια της δαιμονιοποίησής τους, έτσι και για τους πρώτους χρησιμοποιήθηκε ευρέως η προπαγάνδα περί γενικευμένης «τεμπελιάς» με τον ίδιο ακριβώς στόχο (σε σχέση με το μισθό), δια της απαξίωσης τους. Αυτό είναι ένα παράδειγμα από τις επιμέρους πτυχές της επίθεσης που σήμερα εξαπολύουν τ' αφεντικά, την οποία μπορούμε να αποκωδικοποιήσουμε σκεπτόμενοι με τον τρόπο που οικιαγραφήθηκε αδρά παραπάνω. Κυρίως όμως, υιοθετώντας την τακτική αυτή οπτική, μπορούμε και σε κεντρικό επίπεδο να ερμηνεύσουμε το πώς οργανώνεται αυτή τη στιγμή η επίθεση που δεχόμαστε.

Έτσι, αυτό που γενικά συμβαίνει είναι ότι το ντόπιο παρακλάδι του κεφαλαίου αποφάσισε ν' αλλάξει τον εκτελεστικό του βραχίονα (την κυβέρνηση), όταν είδε πως η αυξανόμενη λαϊκή οργή άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά με τρόπο που ξέφευγε από τα ελεγχόμενα πλαίσια: καταλήψεις υπουργείων και δημόσιων υπηρεσιών που λάμβαναν χώρα επί μέρες, κινηήματα ανυπακοής που μπλόκαραν τα έσοδα από διύδια και χαράτσια, μαχητικές διαδηλώσεις στους δρόμους, λαϊκές συνελεύσεις σε διάφορες συνοικίες, αποδοκιμασίες - προπηλακισμοί στις παρελάσεις και πάει λέγοντας. Όλ' αυτά έπαιρναν ανησυχητικές γ' αυτούς διαστάσεις τον τελευταίο καιρό, οπότε έπρεπε να επιλέξουν μια στρατηγική που θα οδηγούσε στην ανάσχεση όλης αυτής της αναταραχής με το να την επανεγκλωβίσουν στο δικό τους γήπεδο, δηλαδή στην ελεγχόμενη θεσμική ατζέντα: αλλαγή προσώπων και υποσχέσεις για εκλογές. Το ότι παράλληλα με την κίνηση αυτή επιστράτευσαν κι άλλους τρόπους, όπως τις κόκκινες συστημικές εφεδρείες (τα ΚΝΑΤ και το κομματικό μαντρί τους - αφού οι χρυσαυγίτες δεν έχουν ακόμα τη δύναμη να τους κάνουν τη βρωμοδουλειά), δεν αλλάζει το κεντρικό αυτό περιεχόμενο της τακτικής τους. Ούτε και οι γεγονότα ότι η τελευταία επιλογή και υπό την πίεση των διεθνών ομοίων τους, που βλέπουν ότι οι χειρισμοί του ελληνικού τους κλιμακίου οδηγούν σε καταστροφικές συνέπειες για την εξουσία και τ' αποθεματικά τους, σε μια διεθνή οικονομία γεμάτη αλληλεξαρτήσεις. Θέλησαν λοιπόν,

καταρχάς, να κερδίσουν χρόνο, εκτονώνοντας προς στιγμήν τις εντάσεις των αντιστάσεων από τα

ή αυτοί ή εμείς μην κολλάτε στην παιρίς

κάτω. Οι δε αλλαγές προσώπων θα ήταν γελώεις (συνεχίζει να κυβερνά η φράζια του κεφαλαίου που λέγεται ΠΑΣΟΚ, με ολίγη από τις άλλες φράξεις και μάλιστα με τους φροτιστές μέσα, ενώ αρχηγός είναι ο πιο καραμπινάτος εκπρόσωπος της ίδιας αυτής άρχουσας τάξης), αν δεν παρέμεναν άκρωφ επικίνδυνες για μας, αφού η «μετάβαση» που δρομολογήθηκε, περισσότερο από κατευνασμό, έχει ως στόχο την εκβιαστική επέδωση στον κόσμο μιας αίσθησης έκτακτης ανάγκης, μιας κατάστασης εξαίρεσης: δηλαδή, μιας περιρρέουσας ατμόσφαιρας που στο όνομα αυτού που εκείνοι αυθαίρετα ονομαζουν «επείγουσ», θα τους επιτρέπει να παραβαίνουν/παρακαμπτουν κάθε (νομικό) κανόνα σε όλα τα πεδία των θεσμών αλλά και της καθημερινότητας, προκειμένου να πετύχουν τους σκοπούς τους. Ήδη η συγκρότηση της κυβέρνησης αυτής ήταν παράνομη και πραξικοπηματική, και ήδη το κύλοπ λειτουργήσε: τσαλαπατήθηκαν συντάγματα και «κοινωνικά σύμβολα» (δηλαδή - και για να συνεχίσουμε να «μεταφράζουμε» - διαλύθηκαν εν μια νυκτί θεμελιώδεις εγγυήσεις κατακτήσεων, δικαιωμάτων και ελευθεριών) και δεν άνοιξε μύτη...

Κατά τα λοιπά, δεν πρέπει να 'μαστε καθόλου σίγουροι πως θα κάνουν εκλογές. Πέρα από

το δεδομένο ότι, ούτως ή άλλως, μ' αυτές δεν θ' αλλάξει τίποτα για μας, τα πράγματα είναι τόσο ρευστά που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τι θα γίνει στο εξής. Αυτοί πράγματι θα ήθελαν να φτάσουν εκεί, γιατί σίγουρα προτιμούν ν' αρμύζουν τ' αρνιά υπό συνθήκες «μαλότη-τας» για τα κέρδη τους. Αν όμως δεν το καταφέρουν, είναι ικανοί για τα πάντα. Και η κατάσταση αυτή της εξαίρεσης για την οποία μιλήσαμε, είναι η ίδια η καλύτερη εγγύηση για τη μακροπρόθεση του εαυτού της, ίσως το προτελευταίο δυνατότερο χαρτί τους, αλλά και η προϋπόθεση/προθάλαμος για το τελευταίο και ισχυρότερο: τη δολοφονική καταστολή...

3. Οι αντιστάσεις και τα όρια της νομιμοφροσύνης ή Μπρος οι μπάτσοι και πίσω το χαράτσι

Τα περιθώριά τους πάντως, ακόμα και μετά απ' αυτή την κίνηση, παραμένουν πολύ στενά. Οι αντικειμενικές συνέπειες των εγκληματικών τους πολιτικών πάνω στο πετόι μας δεν άλλαξαν (αντίθετα, επιδεινώνονται), κι απλώς έχει μετατεθεί για λίγο το σημείο βρασμού, υπό τον μαμπούλα του φόβου πως δε θα πάρουμε τη δόση μας. Κι αν αυτή η τελευταία έκφραση μας «χτυπάει» «κάπως», δεν κάνουμε λάθος...πρέζνια έχουμε καταντήσει, που υποτιμούμε σχεδόν τα πάντα για να μη μας λείψει ο μισθός, η σύνταξη κλπ. «Και τι να κάνουμε», θα ρωτήσουν εύλογα οι περισσότεροι, «όταν τρέχουν οι ανάγκες, τα δάνεια, το παιδί που σπουδάζει» κλπ; Αυτή είναι μια τεράστια συζήτηση, για την οποία σ' ένα κείμενο δεν μπορούμε να κάνουμε παρά μόνο μερικές επισημάνσεις: πριν απ' όλα, να μην ξεχνάμε πως «οικονομία» σημαίνει, απλώς, «διαχείριση των πόρων του οίκου μου». Αυτό με τη

όταν ο λαός βρίσκεται αντιμέτωπος με την τυραννία διαλέγει ή τις αλυσίδες ή την αντίσταση

38 χρόνια από την εξέγερση του πολυτεχνείου και η ιστορία επαναλαμβάνεται σαν κακόγουστη φάρσα. Μετά από τις συνεχείς κινητοποιήσεις-διαδηλώσεις-απεργίες, με αποκορύφωμα την, απ' άκρη σ' άκρη της χώρας, οργισμένη αντίδραση και το κυνήγι των πολιτικών εκπροσώπων της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, η κυβέρνηση αναγκάζεται να κάψει άλλο ένα χαρτί που είχε στα μανίκια της. Την επιλογή δηλαδή, της κυβέρνησης

Η κοινοβουλευτική δημοκρατία αποτελεί πλέον το πιο σύντομο ανέκδοτο, μιας και όποιος και να κυβερνήσει, θα ακολουθήσει τις προταγές και τα συμφέροντα των πολυεθνικών και του κεφαλαίου. Ακόμα και κόμματα, όπως το ΚΚΕ, που το παίζουν αντισυστημικά (μέσα στο σύστημα), το είδαμε να υπερασπίζεται με λύσσα βουλή και βουλευτές, αντικαθιστώντας τα ΜΑΤ, να προσπαθεί να καταστείλει την οργή του

σήμερα ανήκουν στους κομματικούς στρατούς και πουλημένους εργατοπατέρες, να παίρνουμε αποφάσεις μέσα από γενικές συνελεύσεις εργατών και όχι εργολάβων, να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας. ► Να αυτοοργανωθούμε στις γειτονίες, βοηθώντας ο ένας τον άλλο, να μην επιτρέπουμε σε κανένα κρατικό λειτουργό (μπάτσσο, εφοριακό, κλητήρα, εργολάβο), να κόβει κοινωνικά αγαθά (ρεύμα, νερό), να

«εθνικής ανάγκης και σωτηρίας» από τη συμμαχία των πρόθυμων υποτακτικών του οικονομικού κεφαλαίου (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ-ΔΥΣΗ).

Ο σημερινός πρωθυπουργός που μας παρουσίασαν οι «δυνάμεις της Τάξης» και το οικονομικό κατεστημένο της χώρας σα μεσοία, δουλευταρά, σοβαρό τεχνοκράτη και αξιόπιστη λύση για τη διακυβέρνησή της, είναι ο ίδιος ο οποίος σα διοικητής της τράπεζας της Ελλάδας πριν από 11 χρόνια (2000) έταζε καταναλωτικά δάνεια παρακινώντας όλο τον κόσμο να δανείζεται αφειδώς από τις τράπεζες και μάλιστα, χωρίς περιορισμούς! Ήταν λίγο πριν μπούσε στο ευρώ από την πίσω πόρτα με τη «δημιουργική λογιστική» της κυβέρνησης Σημίτη. Ο σημερινός πρωθυπουργός και «σοβαρός τεχνοκράτης» έχει υπηρετήσει (και συνεχίζει να υπηρετεί) το τραπεζικό σύστημα σε διάφορες κατά καιρούς θέσεις (ΔΝΤ, Τροϊκία, Goldman sachs), με λίγα λόγια «βάλαν το λύκο να φάει τα πρόβατα». Η παράδοση όλων των λειτουργιών της ελληνικής κοινωνίας σε πολυεθνικά αρπακτικά, στους οικονομικούς φασίστες που λυμάνουν τον πλανήτη, σε συνδυασμό με τη συμμετοχή των ακροδεξιών χουντικών σε θέσεις εξουσίας και υπουργεία αποτελεί όχι μόνο πρόκληση, αλλά και προσβολή όσων έχασαν τη ζωή τους στους αγώνες ενάντια στην δικτατορία. Έτσι έχουμε πλέον 4 μπουμπούκια στην κυβέρνηση από το ακροδεξιό-φασιστικό Λ Α.Ο.Σ. Ένας από αυτούς, ο Μάκης Βορίδης ξεκίνησε την καριέρα του αναλαμβάνοντας Γενικός Γραμματέας της Νεολαίας της ΕΠΙΕΝ, του κόμματός που αποσκοπούσε να συγκεντρώσει τους νοσταλγούς των Απριλιανών με ιδρυτή τον έγκλειστο στη φυλακή επικεφαλής της Χούντας, Γεώργιο Παπαδόπουλο. Το Μάρτιο του '85 διαγράφεται από το φοιτητικό σύλλογο της Νομικής της φασιστική δράση. Από την άλλη, ο Γεωργίου διατέλεσε στην επταετία σύμβουλος της χούντας!

κόσμο και να παραπλανήσει τη βάση των ψηφοφόρων του για δήθεν προβικότερους. (Το δόγμα όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας, καλά κρατεί.) Παράλληλα, η υπόλοιπη αριστερά (πέρα από μικρές εξαίρεσεις) σφύριζε αδιάφορα για τη βία των κρανοφόρων του ΠΑΜΕ / ΚΚΕ καταδικάζοντας τα γεγονότα γενικά και αόριστα.

Όποιος εμάθε θα ξεμάθει, και όποιος δεν ήξερε θα μάθει.

Οι μάσκες λοιπόν έπεσαν, και μαζί τους όλοι οι μύθοι που συντηρούνταν όλα αυτά τα χρόνια της πλαστής αμφωνίας. Πλέον, μπορούμε να μιλάμε για μια αποκάλυπτη οικονομική δικτατορία, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε όλο τον κόσμο. Ο σκοπός τους είναι και διαχρονικός, περισσότερους πλούτους, κέρδη και πολυτέλεια για αυτούς, τη φτώχεια, εκμετάλλευση και μιζέρια για εμάς. Σε όλη αυτή την εφιαλτική κατάσταση που διαμορφώνεται, δεν μπορούμε ούτε να βρίζουμε την τύχη μας, ούτε να κάνουμε υπομονή να περάσει η μπόρα, ούτε και να περιμένουμε φωτισμένους ηγέτες για να μας σώσουν. Θα κάνουν τα πάντα για να μας ξεγελήσουν, να μας καθυρσάσουν και να μας κλείσουν στα σπίτια μας για να μας αρμύζουν έναν έναν. Η εθνική διαφθορά με την εξουσία, αλλά αυτοί που ρήμαζαν το παρόν και το μέλλον μας, καταδικάζοντας ολόκληρους πληθυσμούς στην φτώχεια, την εξαθλίωση και το θάνατο. Ανυπακοή και αντίσταση στις προταγές του κράτους, διαφυλάσσοντας την αξιοπρέπεια μας απέναντι του. Αλληλεγγύη στα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, στους μεταναστες και στους αδύναμους, με αδιαμεσολάβητους αντεπαραρχικούς αγώνες, για να ξαναβάλουμε στο λεξιλόγιο μας την λέξη ΕΠΙΝΑΣΤΑΣΗ.

► Να δειξούμε την έμπρακτη αλληλεγγύη (οικονομική, πολιτική, ηθική) μας σε όσους διώκονται ή φυλακίστηκαν και θα φυλακιστούν από το κράτος για επαναστατικές πράξεις και επιλογές, γιατί τρομοκράτες δεν είναι αυτοί που πάλεψαν και παλεύουν για την κοινωνική απελευθέρωση ή για τη συνειδητή του επιλογή ή αντιπαράθεθούν με την εξουσία, αλλά αυτοί που ρήμαζαν το παρόν και το μέλλον μας, καταδικάζοντας ολόκληρους πληθυσμούς στην φτώχεια, την εξαθλίωση και το θάνατο. Ανυπακοή και αντίσταση στις προταγές του κράτους, διαφυλάσσοντας την αξιοπρέπεια μας απέναντι του. Αλληλεγγύη στα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, στους μεταναστες και στους αδύναμους, με αδιαμεσολάβητους αντεπαραρχικούς αγώνες, για να ξαναβάλουμε στο λεξιλόγιο μας την λέξη ΕΠΙΝΑΣΤΑΣΗ.

Πρώτα θα μας λογαριάσουν και μετά θα πληρώσουν.
Αντίσταση - αλληλεγγύη - αυτοοργάνωση

■/ *Αναρχικοί-Αντιεξουσιαστές Ηράκλειο Κρήτης*

► Να συμματέσουμε και να πάρουμε στα χέρια μας τα συνδικάτα που μέχρι

■/ **Ανέστιος**

ο ελληνικός ιοπανικός εμφύλιος το φθινόπωρο του 2011

Σημειώσεις σχετικά με το σημαντικότερο ιστορικό γεγονός της μάχης των εξεγερσιακών διαδηλωτών με το ΠΑΜΕ

Το ζήτημα της σύγκρουσης ΚΝΑΤ – διαδηλωτών κατά τη διάρκεια της γενικής απεργίας – πορείας της 19 – 20 Οκτώβρη αποτελεί ιστορικό γεγονός, ακριβώς γιατί αυτή είναι η πρώτη φορά που ένα μαζικό κόμμα αποφασίζει να υπερασπιστεί το καθεστώς (και να ρισκάρει να έχει ακόμα και νεκρούς), δημιουργώντας αναγκαστικά συνθήκες ξεκάθαρης κοινωνικής πόλωσης στις οποίες όλοι πλέον καλούνται να πάρουν θέση. Το ερώτημα για το ποιος πλέον είναι με την επανάσταση και την κοινωνική απελευθέρωση, ποιος είναι εναντίον της και ποιος είναι στους δρόμους για κομματικές σκοπιμότητες, αποκτά δραματικές διαστάσεις. Αυτό που ζούμε είναι αυτό που κάποια στιγμή θα γίνονταν: η κάθοδος των αριστερών εφεδρειών του καθεστώτος στην προσπάθειά του κρατηθεί στη ζωή – μπορεί δε να ονομαστεί και ως αποκρυσταλλωμένος ταξικός πόλεμος στα καλύτερά του.

Καταρχάς, κάποια βασικά πράγματα:

Το ΚΚΕ ήταν σε συνεργασία με το κράτος και τους μπάτσους.

Το ΚΚΕ δεν διαδήλωνε αλλά περιφρουρούσε τη βουλή.

Το ΚΚΕ ήταν πανέτοιμο για μάχη και την επιζήτουσε.

1.Το καθεστώς και η στρατηγική του. Εάν πάρουμε σαν βάση τα παραπάνω τρία πράγματα, μπορούμε να αναλύσουμε την κατάσταση. Όπως σε κάθε πανεργατική την οποία το ίδιο το κράτος έχει κηρύξει, μέσω της ΓΣΕΕ, έτσι και σ’ αυτή ο μηχανισμός καταστολής και αποκατάστασης της Τάξης ήταν πανέτοιμος. Οι πανεργατικές είναι τρόπος εκτόνωσης της κοινωνικής οργής και τα γρανάκια της καπιταλιστικής μηχανής είναι προσαρμοσμένα στο ν’ απορροφούν την έκρηξη, έτσι ώστε αμέσως μετά η μηχανή να επανατίθεται σε λειτουργία. Για κάποιους λόγους, σ’ αυτή την περίπτωση ο μηχανισμός καταστολής δεν ήταν οι μπάτσοι αλλά το ΠΑΜΕ. Οι λόγοι μπορεί να είναι είτε ότι το ΚΚΕ ήθελε να ξαναπάρει βία τα ηνία του κινήματος (σχετικά απίθανο), είτε να ημιδοτηθεί ο εμφύλιος εντός των διαδηλωτών (που, κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, μοιάζει το πιθανότερο) είτε η απομύκνωση των βίαιων εξεγερτικών πρακτικών (που συνδυάζεται με το προηγούμενο) είτε - το λιγότερο πιθανό - ότι το καθεστώς δε νοιάζει συνολικά καθόλου σίγουρα για τον εαυτό του και αποφάσισε να κατεβάσει τις αριστερές του εφεδρείες. Όλες οι εκτιμήσεις όμως συγκλίνουν σε κάτι: το ΚΚΕ την απόφαση δεν την πήρε μόνο του. Την πήρε από κοινό με το καθεστώς και εναντίον των απεργών και των διαδηλωτών.

2.Οι σταλινικοί. Το ΠΑΜΕ ήταν εχθρικό και ξεκάθαρα επιθετικό όχι μόνο απέναντι στους αναρχικούς, αλλά και απέναντι σε όλους τους απεργούς και διαδηλωτές , δηλαδή απέναντι σε όλους όσους έχουν στοχοποιήσει τη βουλή και είτε τη βρίζουν, είτε τη μουτζώνουν, είτε συγκρούονται με τους μπάτσους μπροστά απ’ αυτή. Αν οι αντεγκλήσεις των ΚΝΑΤ με την ΠΟΕ – ΟΤΑ κατέληγαν σε μάχη, τώρα θα είχαμε μια εντελώς άλλη κατάσταση.

3.Οι εξεγερσιακοί. Η μερίδα του κόσμου που επιτέθηκε στο ΠΑΜΕ δεν ήταν καθόλου μα καθόλου μικρή. Όλος ο δρόμος μπροστά από τη Μεγάλη Βρετανία, μέχρι και πολύ μετά τη Σταδίου ήταν γεμάτος από κόσμο που είτε συγκρούονταν με το ΠΑΜΕ είτε υποστήριζε αυτή την σύγκρουση. Από μόνο του αυτό το πλήθος, υπό άλλες συνθήκες για την Αριστερά, θα αποτελούσε μεγαλειώδη μαχητική διαδήλωση. Μπορεί οι αναρχικοί να είναι μεγάλο κομμάτι του, αλλά σίγουρα το πλήθος αυτό ήταν και τώρα ετερόκλητο, όπως είναι σε κάθε σύγκρουση που γίνεται τον τελευταίο χρόνο. Είναι το πλήθος που δρα και θα συνεχίσει να δρα εξεγερσιακά, που αυτή τη στιγμή αποτελεί τον κυριότερο εσωτερικό εχθρό για το καθεστώς και που αν οργανωθεί σε πρακτικό επίπεδο έστω και ελάχιστα, μπορεί να κάνει τα πάντα.

4.Ο νεκρός. Δεν θα σταθούμε στο εάν αυτός ο άνθρωπος πέθανε από χημικά ή από καρδιά. Θα σταθούμε στο χορό που έστησαν οι λύκοι γύρω από το πτώμα του. Το ότι το ΚΚΕ και το καθεστώς είχε προβλέψει το ενδεχόμενο να πεθάνει κάποιος από το μπλοκ του ή κάποιος γενικά που δεν ανήκε στο εξεγερσιακό κομμάτι, φάνηκε από την αστραπιαία αντίδραση των καναλιών και των αστικών κομμάτων. Πριν γίνουν τα ιατρικά ανακοινωθέντα, ο νεκρός είχε πεθάνει από πέτρα κουκουλοφόρου και ζούσαμε μια νέα Μαρφίν. Μετά η σούπα χάλασε, αφού οι γιατροί είπαν ότι ο άνθρωπος μάλλον από χημικά πέθανε, οπότε αρχικά επικράτησε αμηχανία και κατόπιν οι γελοιοτήτες για τα «αδιέξοδα της βίας, που προκαλούν νεκρούς» (τους σκόπισαν στην προκειμένη περίπτωση σκοτώνουν οι μπάτσοι, αυτό όμως δεν το λέμε). Τελικά, το ΚΚΕ βρήκε καινούργιο σενάριο: ότι πέθανε από χημικά που πετούσαν προβοκότερες. Αριστούργημα! Το ΝΑΡ συμφώνησε με επίσημη ανακοίνωσή του...

5.Η αντικαπιταλιστική αριστερά και ο ΣΥΡΙΖΑ . Είτε για λόγους πολιτικού κόστους, είτε για να επιτεθεί στις βίαιες τακτικές, είτε για λόγους γλειψίματος του ΚΚΕ (που πήρε από κοινό με το μπροστά στο ενδεχόμενο πολιτικής συνεργασίας, η υπόλοιπη αριστερά

Τα ΚΝΑΤ του ΠΑΜΕ επί τω έργω αντικαθιστούν τα ΜΑΤ στο Σύνταγμα

(εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) τάχθηκε με την πλευρά του ΠΑΜΕ και υιοθέτησε τα επιχειρήματά του. Αν και σε κάποιες περιπτώσεις έκανε και κάποια κριτική, στο σύνολο της εντάχθηκε και αποτελεί οι παρακλισηδες που χρόνια μιλάνε για επανάσταση, «νατροπή και ρήξη» και τώρα σκύβουν τον κεφάλι και βγάζουν δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Ταυτόχρονα δείχνουν με δυο χέρια το αναρχικό κίνημα, σαν υπεύθυνο για τα πάντα. Το αίσχος τους, να βαφτίζουν «παρακρατικούς» ένα πολύμορφο κομμάτι κόσμου που είναι κολλητά ολόων των μικροκομματικών μπλοκ, ένα κομμάτι κόσμου πάνω στο οποίο πατούσαν τόσα χρόνια για να βγάλουν επαναστατικές αφίσες, βαρύγδουπες ανακοινώσεις και να λένε αγωνιστικές παπαριές, θα το πληρώσουν. Χωρίς τον κόσμο που μάχεται και συγκρούεται για να τους δίνει πολιτική υπόσταση με τον να λένε ότι ήταν και αυτοί εκεί, δεν μένει τίποτα απ’ αυτούς που να αξίζει τον κόπο. Μπορούνε πλέον άνετα να επανενταχθούν στο ΚΚΕ. Όταν οι σταλινικοί θα τους σφάζουν και θα τους βγάζουν τα μάτια θα μπορούν πλέον να κάνουν την αυτοκριτική τους.

6.Οι εκλογές. Ενώ είναι σίγουρο ότι οι εκλογές πλέον δεν αργούν, η αριστερά στο σύνολό της προσπαθεί να δείξει σοβαροφάνεια και υπευθυνότητα. Το ΚΚΕ, ψαρεύοντας στην τεράστια δεξιαμένη των εκτεπότες μικροστούς, προσπαθεί να αναδειχθεί σαν το κόμμα – προστάτης της Τάξης και της κοινωνικής ηρεμίας. Στοιχέει να πάρει αυτές τις ψήφους από το ΛΑΟΣ, που ανεβαίνει ακριβώς γ’ αυτόν του το ρόλο. Για την

καταβολή του ελληνικού κράτους. Το ΚΚΕ, εν μέσω τεράστιου κοινωνικού αναβρασμού, αποφάσισε ότι όλα αυτά είναι ψιλοπράγματα και ότι το μόνο που χρειάζεται είναι μια καλή περιφρούρηση.

9.Οι αναρχικοί. Ο χώρος, και σε αυτή την πορεία, δεν κατέβηκε συγκροτημένα, δεν είχε κανένα απολύτως σχέδιο. Αν είχε σχεδιάσμο, θα έπρεπε να είχε κάνει άλλα πράγματα από την πρώτη μέρα της απεργίας ή και πιο πριν απ’ αυτή. Κατέβηκε σαν κομμάτι του κόσμου που συγκρούεται και έπραξε ανάλογο. Το ζήτημα εάν οι μόλτοφ ήταν φονικές ή όχι δεν μπορεί να απαντηθεί σαν προσωπική επιλογή. Οι Παμίτες έδρασαν δολοφονικά, είχαν ρόπαλα, κράνη και μάρμαρα και τη βοήθεια των Ματατζήδων που πέταγαν δακρυγόνα από πάνω τους (ελάχιστα πάντως) ενώ η άλλη πλευρά είχε εξοπλισμό για να αντιμετωπίσει τους Ματατζήδες, δηλαδή πέτρες, μάρσκες και ελάχιστες μολότοφ. Το ότι αντί για τα ΜΑΤ ήρθαν τα ΚΝΑΤ είναι θέμα του ΚΚΕ και των επιλογών του. Εάν θέλουν να παίξουν ξανά αυτό το ρόλο πρέπει να εξοπλιστούν κατάλληλα.

Ένα είναι δεδομένο: όταν οι μέρες αγειούνται τόσο πολύ, γίνεται σοβαρότατο εσωτερικό ζήτημα το ότι ο αναρχικός χώρος δεν μπορεί να σγκώσει πολιτικά καταστάσεις στις οποίες πρωταγωνιστεί. Πάντως είναι σίγουρα περιεργο να φοβάσαι περισσότερο μήπως σκοτωθεί κάποιος από τους αντιπάλους σου, από το ενδεχόμενο να σκοτωθεί κάποιος δικός σου.

10.Το ρήγμα στο κίνημα. Εδώ δεν εννοούμε το ρήγμα ανάμεσα στο ΚΚΕ και στους εξεγερσιακούς αλλά ανάμεσα σε κομμάτια του κινήματος που φαινομενικά μέχρι τώρα είχαν παρεμφερή προανατολισμό. Εδώ υπάρχουν τεράστιες ευθύνες από το παρελθόν. Με δεδομένο ότι εδώ και δεκαετίες το ΚΚΕ είναι ξεκάθαρα με την πλευρά του καθεστώτος, είναι τεράστια ευθύνη αυτών που έτρεφαν αυταπάτες και κάθε φορά έπεφταν από τα σύννεφα. Κάθε φορά που το ΚΚΕ υπερασπιζονταν την Τάξη και τη νομιμότητα σε εργασιακούς χώρους, σχολεία και πανεπιστήμια, πάντα υπήρχαν φωνές «για την ηγσία του που είναι αντιδραστική αλλά η βάση είναι εργάτες» και άλλα τέτοια . Οι σταλινικοί μπράβοι ποτέ δεν αντιμετώπιση σαν τέτοιοι αλλά σαν παραστρητημένοι αριστεροί, που μπορεί αποτελεί τόπο όπου καταλήγουν όλες οι εργατικές και μη κινητοποιήσεις και σε κάποιες περιπτώσεις χώρο ριζοσπαστικοποίησης και ζύμωσης κοινωνικών ομάδων με εντελώς διαφορετικές αφηρησεις. Αποτελεί το χώρο όπου κορυφώνονται όλες οι συγκρούσεις ανάμεσα στο καθεστώς και τη κοινωνία από

8.Ο δημόσιος χώρος. Το ποιος κάνει κουμάντο στο δημόσιο χώρο, ειδικά σ’ αυτόν ακριβώς μπροστά από τη βουλή, σίγουρα αποτελεί ένα πεδίο μάχης. Αποτελεσε σημείο αντιπαράθεσης ανάμεσα στην αριστερή ή την πατριωτική πλατεία την εποχή των «αγανακτισμένων», αποτέλεσε σημείο όπου το κράτος έχει επιβάλλει απαγόρευση συγκεντρώσεων, αποτελεί τόπο όπου καταλήγουν όλες οι εργατικές και μη κινητοποιήσεις και σε κάποιες περιπτώσεις χώρο ριζοσπαστικοποίησης και ζύμωσης κοινωνικών ομάδων με εντελώς διαφορετικές αφηρησεις. Αποτελεί το χώρο όπου κορυφώνονται όλες οι συγκρούσεις ανάμεσα στο καθεστώς και τη κοινωνία από

■/ ΒΑΓΙΑΝ

Κ Ο Υ Λ Τ Ο Υ Ρ Α Κ Α Ι
ΕΠΙΛΑΣΤΑΣΗ

τα «επαναστατικά» κόμματα της Αριστεράς μύθοι και αθλιότητες

«Σήμερα το ΚΚΕ έκανε 2 εντυπωσιακά πράγματα. Το πρώτο είναι ότι με τη στρατιά του ΠΑΜΕ προστάτεσε το κοινοβούλιο από επεισόδια όπως αυτά που έγιναν χτες. Σήμερα αισθανόμεσταν μέσα στο κοινοβούλιο πολύ ασφαλέστεροι απ’ ό,τι χτες που το ΠΑΜΕ δεν ήταν εκεί. Δηλαδή το ΠΑΜΕ ανέλαβε να κάνει τη δουλειά της αστυνομίας. Αυτό μου κάνει βέβαια μεγάλη εντύπωση και δεν περιποί τιμή στη χώρα ότι η ελληνική αστυνομία παραχώρει τις αρμοδιότητές και τις ευθύνες της στο ΠΑΜΕ, όμως επί της ουσίας, σήμερα το ΠΑΜΕ προστάτεσε το κοινοβούλιο.»

(Αδωνις Γεωργιάδης, βουλευτής του ακροδεξιού ΛΑΟΣ, 20/10/2011)

Όταν σε χειροκροτεί ο αντιπάλός σου, τότε είτε εσύ κάνεις λάθος είτε εκείνος. Στο παρόν κείμενο δεν θα εξετάσω ποιος από τους δύο κάνει λάθος - εξάλλου το αλήθιο είναι «προνόμιο» του Πάπα - ούτε θα ήθελα ν’ αναφερθώ στα καθαυτά γεγονότα της 20^{ης} Οκτώβρη 2011, τη δεύτερη μέρα δηλαδή της 48ωρης γενικής απεργίας και την προστασία της σαθρής κοινοβουλευτικής μας δημοκρατίας που ανέλαβε να διαφυλάξει με κρίνη και παλούκια ένα από τα αυτοαποκαλούμενα «κομμουνιστικά» κόμματα όπως είναι το ΚΚΕ. Θα προσπαθήσω να αναλύσω το γιατί ένα κατ’

εμφημισμόν «επαναστατικό-κομμουνιστικό» κόμμα, μαζί με τη στήριξη και άλλων κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών κομμάτων και σχηματισμών της αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΟΕ, κλπ), έβγαλαν «πλάτη» στην αστική δημοκρατία, στρεφόμενοι ουσιαστικά εναντίον του εξεγερμένου λαού. Ενός λαού που εδώ και ένα χρόνο βρίσκεται συνεχώς στο δρόμο αγωνιζόμενος εναντίον του καταστρεπτικού καπιταλισμού, ενός λαού που από την αρχή του καλοκαιριού κατέλυζε καθημερινά τις πλατείες ανά τη χώρα αναζητώντας ένα διαφορετικό πεδίο αντίστασης κι ελέγχου της ζωής του έξω από καθοδηγήσεις διαφόρων ηγετών και «ειδικών», μέσα από αμεσοδημοκρατικά προτάγματα, ορισμένους δομές και ακηδεμένους αγώνες από τα κάτω.

Ας ξεκινήσω από την ιστορική παραδοχή ότι όλες οι κοινωνικές επαναστάσεις, κι ακόμα περισσότερο οι εξεγερσεις, δεν έχουν γίνει ποτέ από κόμματα, οργανώσεις ή στελέχη κομματικών επιτελείων, αλλά συμβαίνουν ως αποτέλεσμα βαθιά ριζωμένων ιστορικών μηνμών που ενεργοποιούν μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Συμβαίνουν όχι γιατί απλά οι «μάζες» βρίσκουν μόνο την υπάρχουσα κατάσταση ανυπόφορη, αλλά κι επίσης λόγω της διάστασης μεταξύ αυτού που υπάρχει και αυτού που θα μπορούσε να υπάρξει. Η άθλια μιζέρια και η πεθαρχία στις ντιρεκτιβες κάποιες «πρωτοπορίας» (όπως φυσικά και μιας κυβέρνησης) δεν παράγει επαναστάσεις. Αντίθετα, παράγει μια άσκητη αποθάρρυνση όσον αφορά στη διάθεση για συλλογική, ακηδεμένου-της αντίσταση ή χειρότερα έναν ιδιωτικό, προσωπικό αγώνα επιβίωσης.

«Η παράδοση όλων των νεκρών βραδίων σαν εφιάλτες στη συνείδηση των ζωντανών»

(Κάρλ Μάρξ, 18^{ος} Μπρυμέρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη)

Για μια ακόμη φορά τα ζόμπι περπατάνε ανάμεσα μας, κατά ειρωνικό τρόπο τυλιγμένοι με το όνομα του Μαρξ, του ανθρώπου που προσπάθησε να θάψει τους «νεκρούς» του 19^{ου} αιώνα. Σε μια εποχή που όλοι οι θεσμοί της ιεραρχικής κοινωνίας έχουν μπει σε μία περίοδο βαθιάς σήψης, ακούμε τα κούφια αιτήματα για ένα «αριστερό κόμμα εξουσίας» κι ένα «εργατικό κράτος» που θα διώξει τα μνημόνια, την τρόικα και το ΔΝΤ όχι μέσω της επανάστασης του λαού, αλλά με την ανάθεση της αντίστασης σ’ αυτό μέσω της κάλπης και των εκλογών. Η λέξη «ανυπακοή» εκφυλίζεται στο «ψηφίστε μας». Σ’ αυτή την εποχή που η ιεραρχία καθαυτή αμφισβητείται από όλο και περισσότερο κόσμο, ακούμε τα κούφια αιτήματα της Αριστεράς για «στελέχη», «πρωτοπορίες» κι «αρχηγούς». Σε μια εποχή που ο συγκεντρωτισμός και το κράτος έχουν φτάσει στο εκρηκτικότερο σημείο ιστορικής απονομι-

μοποίησης, ακούμε τα σαθρά αιτήματα για ένα «συγκεντρωτικό κίνημα» και μια «προληταριακή κυβέρνηση». Πρόκειται φυσικά για την ίδια και ίδια απaráλλακτη ουσία της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, η οποία επανεμφανίζεται τυλιγμένη σε μια κόκκινη σημαία με σφυροδρέπανο (της οποίας το κοντάρι ανοίγει κεφάλια εξεγερμένων όταν δεν υποτάσσονται σ’ αυτή). Τι μας ζητάνε οι κατ’ επάγγελμα «επαναστάτες» των αυτοαποκαλούμενων «κομμουνιστικών» κομμάτων; Μας ζητάνε να θεωρήσουμε την «εργατική τάξη» αποκλειστικό και μόνο φορέα της επαναστατικής αλλαγής, σε μια εποχή που ο καπιταλισμός είναι ο εχθρός που καταστρέφει ουσιαστικά όλα τα στρώματα της κοινωνίας των καταπιεσμένων και όπου μέσα σ’ αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα παράγονται επαναστάτες απ’ όλα τα στρώματα, ιδιαίτερα μέσα από την άεργη νεολαία η οποία δεν βλέπει καθόλου μέλλον και ίζει σ’ ένα παρόν όπου, αν δεν είναι μέλος ενός Κόμματος ή δεν έχει μια οικονομική οικογενειακή εμφάνεια, αντιμετωπίζεται με όρους αφιερητικού πλεονάσματος, οδηγούμενη προς τη χωματερή. Φτάνει πια με τα απολιθώματα του παρελθόντος και το Λόγο τους που μυρίζει ναφθαλίνη. Ο Εργάτης (όσοι

έχουν απομείνει πια) γίνεται επαναστάτης όχι όταν γίνεται περισσότερο εργατής, αλλά όταν καταστρέφει την «εργατοσύνη» του. Όταν αποποιηθεί και αποτινάξει από πάνω του το ρόλο που του έχουν προσδώσει μέσα σε μια ταξική κοινωνική κλίμακα που διαχωρίζει τους ανθρώπους ανάλογα με τις γνώσεις τους, την οικονομική τους κατάσταση και την ταξική τους θέση. Ο Εργάτης παύει να είναι τέτοιος και ξαναγίνεται Άνθρωπος όταν κατορθώσει να δημιουργήσει μια πραγματική αταξική κοινωνία οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής ισότητας, καταστρέφοντας το παλιό που έχει σάσιπες και όχι διαιωηνίζοντας το μέσα από «εναλλακτικές» προτάσεις εξουσίας διαθιωμένες με όλιγον «κομμουνισμό».

Ο αγώνας της νύμης ενάντια στη λήθη

Από τους μεσαιωνικούς πολέμους των χωρικών μέχρι τις νεωτερικές εξεγερσεις των βιομηχανικών εργατών στα τέλη του 19^{ου} και αρχών του 20^{ου} αιώνα, οι καταπιεσμένες μάζες δημιούργησαν παντού τις δικές τους λαϊκές μορφές κοινοτικής οργάνωσης (πρόπλασμα ήδη της νέας κοινωνίας που επιθυμούσαν), με στόχο την απόδοση της εξουσίας στο λαϊκό σώμα: αυτοί ήταν το πραγματικό υποκείμενο όλων των επαναστάσεων, ο

μοχλός της επιτυχίας τους, παρότι η αστική τάξη (ή μια κομματική «κομμουνιστική» γραφειοκρατία που ήταν πιστό αντίγραφο των ταξικών της αντιπάλων) εν τέλει καρπώθηκε τα αποτελέσματά τους. Σ’ αυτό το σημείο πρέπει να δούμε ποιον ακριβώς ρόλο παίζουν τα αυτοαποκαλούμενα «κομμουνιστικά-επαναστατικά» κόμματα. Θα ξεκινήσω από το αδιαφώνητο του γεγονός της απαξίωσης του κινήματος των «αγανακτισμένων», κυρίως από το ΚΚΕ, το οποίο διακήρυττε ότι η αυθόρμητη μάζωξη μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού χωρίς καμία καθοδήγηση και η οριζόντια ζύμωση τους μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες ήταν στην ουσία ένα ακίνδυνο για την κυβέρνηση κίνημα χωρίς αιτήματα και όραμα. Φυσικά, και αιτήματα και όραμα υπήρχαν, κυρίως όμως δημιουργήθηκε η καθολική απαξίωση για το εξουσιαστικό σύστημα (που μέρος του είναι το ΚΚΕ και τα Αριστερά κόμματα που επενδύουν στην κατάρτηξη της εξουσίας μέσω των εκλογών). Ακριβώς λόγω αυτού, δεν είναι τυχαίος ο τυχοδιωκτισμός του ΚΚΕ, το οποίο όποιους/ές δεν μπορεί να ελέγξει και να εντάξει στις τάξεις και τη κομματική του πεθιαρχία, τους βαφτίζει «απολιτικούς», «προβοκότερες», «ασφαλιστές», «παρακρατικούς» και «κουκουλοφόρους». Όσο για τα υπόλοιπα κόμματα και σχήματα της Αριστεράς, στην αρχή προσπάθησαν να ελέγξουν το κίνημα με παρεμποδοιστικές κινήσεις και ιδεολογικές αγκυλώσεις του παρελθόντος. Όλοι/ες θυμόμαστε τους λογής «ηγετικούς» και στελέχη των διάφορων Αριστερών κομματικών μηχανισμών (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΟΕ, ΝΑΡ, ΚΚΕ Μ-Α, ΣΥΡΙΖΑ, κλπ), οι οποίοι «αποποιοίμενοι» την κομματική τους προέλευση και ταυτότητα και φορώντας τη «μάσκα» του αμεσοδημοκράτη, μιλούσαν συνεχώς για την «εργατική τάξη», τον

«κόσμο της δουλειάς» και τη σύμπραξη του κινήματος με τα «εργατικά σωματεία», δηλαδή με τις γνωστές υπάρχουσες και πλήρως ελεγχόμενες κομματικά συνδικαλιστικές ενώσεις οι οποίες μέσω των ηγεσιών τους στη πράξη ενδυναμώνουν το σύστημα και χρησιμεύουν στη διαιώνιση του μέσω του ελέγχου των εργαζομένων. Όλα αυτά τα απολιθώματα, προσπαθώντας να ασκήσουν επιρροή, στην ουσία προσπαθούσαν να επβραδύνουν τη ροή των πραγμάτων παρά να «συντονίζουν» τις επαναστατικές δυναμικές τάσεις. Αυτό δεν είναι τυχαίο, γιατί όλοι αυτοί οι σχηματισμοί είναι στήμνιοι επάνω σε καθαρά ιεραρχικές γραμμές που αντανακλούν την ίδια την εξουσιαστική κοινωνία στην οποία ισχυρίζονται ότι αντιτάσσονται. Παρά τις θεωρητικές τους προφησίες δεν είναι τίποτε περισσότερο από αστικούς μηχανισμούς (ένα κράτος σε μικρογραφία) των οποίων η στελέχωση, η λειτουργία και η επιδίωξη δεν είναι άλλη από το να κατακτήσουν την εξουσία και όχι φυσικά να την καταλύσουν.

Ο Μύθος του κόμματος της επανάστασης

Τα αυτοαποκαλούμενα «κομμουνιστικά» κόμματα, έχουν βαθιά ριζωμένη τη νοοτροπία της κρατικής γραφειοκρατίας και της εξουσιαστικής διαχωριστικής κοινωνικής κλίμακας. Τα μέλη τους διδάσκονται την υποαχή στις υποδείξεις και το σεβασμό προς την ηγσία χωρίς να την αμφισβητούν, υπακούοντας στο «αάθητό» της. Από την άλλη, η ηγσία του κόμματος γαλουχείται μέσα από τις αστικές εξουσιαστικές συνήθειες των διαταγών, της χειραγώγησης και της εγωπάθειας ώστε ν’ αποφασίζει τι είναι συμφέρον για το κόμμα και όχι για τον λαό. Αυτή η κατάσταση προσλαμβάνει τελικά αληθινά μεγαλοεξουσιαστικές διαστάσεις όταν το κόμμα αποκτά μεγάλα δημοσιογραφικά συγκροτήματα προπαγάνδας (πχ για το ΚΚΕ Ριζοσπάστης, Οδηγητής - από έντυπα - και ο τηλεοπτικός και ραδιοφωνικός 902, όπως και ο ραδιοφωνικός «στο Κόκκινο» του ΣΥΡΙΖΑ), ακριβά κεντρικά γραφεία (Περσίδος για το ΚΚΕ, Κοιμυνοδούρου για τον ΣΥΡΙΖΑ), και επιχειρηματικά συγκροτήματα (Τυποεκδοτική για το ΚΚΕ) αναπτύσσοντας ένα μηχανισμό που πληρώνεται για να εργάζεται προς την επιθυμία για την ηγσία κατεύθυνση, δηλαδή μια γραφειοκρατία με συγκεκριμένα υλικά συμφέροντα. Καθώς το κόμμα επεκτείνεται, η απόσταση μεταξύ ηγσίας και απλών μελών μεγαλώνει. Οι αρχηγοί όχι μόνο γίνονται «προσωπικότητες» (λες και όλοι εμείς οι υπόλοιποι είμαστε απρόσωποι), αλλά γίνουν κάθε επαφή με ό,τι ζωντανό υπάρχει στη βάση και αυτό γιατί, όσο περισσότερο προσεγγίζει κάποιος το επίπεδο όπου παίρνονται οι αποφάσεις, τόσο περισσότερο συντηρητική γίνεται η διαδικασία λήψης τους, αγνοώντας τη δημοκρατικότητα, τη φαντασία και την αδιετήλη αφοσίωση στους επαναστατικούς στόχους των από τα κάτω. Επομένως, όταν το «τιμημένο» κόμμα ελέγχει το κράτος και τις εξουσίες του, αντί να το καταργήσει συντηρεί τις ίδιες συνθήκες που καθιστούν «αναγκαίο» αυτό και της εξουσίας του, αφού να το καταργήσει είναι σφετέρεια πυμνή. Για να το πω λαίμα: τα ίδια Παντελάκη μου τα ίδια Παντελή μου.

Πρόλογος αντί επιλόγου

Η κοινότητα είναι –και ανέκαθεν υπήρξε– η μόνη πραγματική ηθική δύναμη. Η πίστη στην αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια, την εγγυημένη ελευθερία, που είναι η μοναδική εγγύηση για μια ειρηνική κοινωνία, είναι ριζωμένη στον αναρχισμό, τις ελευθεριακές ιδέες, τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και την καθολική ισότητα όλων μας. Το κράτος και οι κομματικοί του υποστηρικτές (Αριστερά και Δεξιά), όχι μόνο αποδοκιμάζει αλλά και καταπνίγει τέτοιους αντιλήψεις. Τηνευόμενη φορά που θα δείτε στην τηλεόραση τη γνωστή θολή εικόνα από τα δακρυγόνα και τους παρουσιαστές να ουρλιάζουν για «προβοκότερες-παρακρατικούς-κουκουλοφόρους» (βγάζοντας τον ακριβό μισθό τους, τον πληρωμένο από τους ιδιοκτήτες της ζωής μας), να θυμάστε ότι κάτω από το σύννεφο των χημικών αερίων των αστυνομικών γκλοπ και των κομματικών παλοκίων που κατεβαίνουν με μανία σε κεφάλια, ίσως να βρίσκεται εκείνος η εκείνη που συναντήσατε, μιλήσατε, μοιραστήκατε τα προβλήματα σας, το παράπονό σας και τους πόθους σας στις πλατείες, στις καταλήψεις δημόσιων κτηρίων, στις απεργιακές (και όχι μόνο) πορείες. Να θυμάστε εσάς τους ίδιους.

■/ Εύαργιος Αθηναίος

μια πολιτική δίκη σε εξέλιξη

Στις 5 Οκτώβρη στο δικαστήριο των φυλακών Κορυδαλλού ξεκίνησε η δίκη για την υπόθεση του **Επαναστατικού Αγώνα**, με κατηγορούμενους τους αγωνιστές Νίκο Μαζιώτη, Πόλα Ρούπα και Κώστα Γουρνά οι οποίοι έχουν αναλάβει και την πολιτική ευθύνη για την οργάνωση, και τους Σαράντο Νικητόπουλο, Βαγγέλης Σταθόπουλο και Χριστόφορο Κορτέση οι οποίοι αρνούνται τις κατηγορίες και διώκονται εξαιτίας των φιλικών-συμφροικών τους σχέσεων και της μακρόχρονης αναρχικής τους δράσης. Μαζί τους δικάζονται, η σύμπροσος του Κώστα Γουρνά, Μαρί Μπεραχά της οποίας η δίωξη είναι καθαρά εκδικητικής φύσεως επειδή είναι σύζυγος του Κ.Γουρνά, και ο αναρχικός Κώστας Κάτσενος, ο οποίος αρνείται το σύνολο των κατηγοριών.

Σημειώνεται ότι οι Ν.Μαζιώτης, Π.Ρούπα και Κ.Γουρνάς αποφυλακίστηκαν με περιοριστικούς όρους στις 11 Οκτώβρη λόγω συμπεριώσης της 18μηνης προφυλάκισης τους, ενώ οι Σ.Νικητόπουλος, Β.Σταθόπουλος και Χ.Κορτέσης έχουν ήδη αποφυλακιστεί με βούλευμα με τη συμπλήρωση 12μηνης προφυλάκισης τον περασμένο Απρίλη. Προφυλακισμένοι στον Κορυδαλλό παραμένει ο Κ.Κατσένος, ο οποίος καταζητούνταν έως τις 30 Σεπτέμβρη οπότε και παρουσιάστηκε στην Εισαγγελία Πλημμελειοδικών.

Έως σήμερα (28 Νοέμβρη) έχουν πραγματοποιηθεί συνολικά 7 συνεδριάσεις, στις οποίες κάθε φορά καταδεικνύεται η πολιτική φύση της δίκης, τόσο κυρίως από το λόγο των συντρόφων μέσα στο δικαστήριο, όσο και από τις αποφάσεις των δικαστών. Μπορεί το κράτος να μην παραδέχεται επίσημα ότι έχει πολιτικούς κρατούμενους, όπως άλλοστε δεν έχει κάνει σχεδόν ποτέ για τους κοινωνικούς αγωνιστές και τους επαναστάτες, όμως το πλαίσιο και η ροή της δίκης δείχνουν για άλλη μια φορά το αντίθετο. Ειδικό δικαστήριο (έκτακτο τρομοδικείο, κατά τα έκτακτα στρατοδικεία του παρελθόντος), ειδικοί νόμοι (τρομονόμοι), καταγραφή και φακέλωμα του ακροατηρίου με

ήμεση απελευθέρωση στη Στέλλα Αντωνίου λευτεριά στους Σακκά, Καραγιαννίδη, Μηρουσία

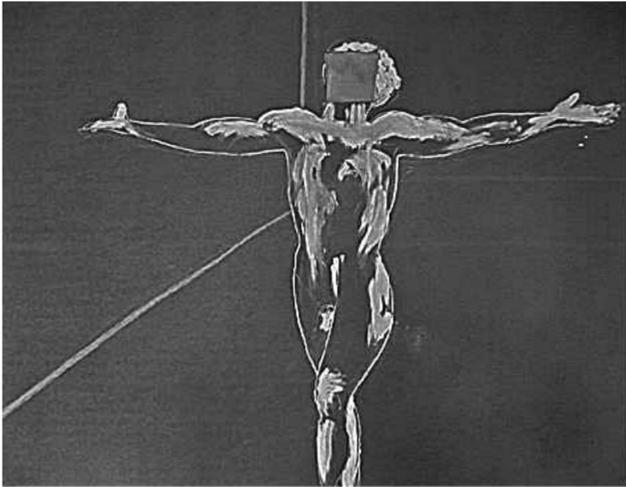
Η Στέλλα Αντωνίου συνελλήφθη στις 4/12/2010 μαζί με τους αναρχικούς Αλέξανδρο Μητρούσια, Γιώργο Καραγιαννίδη, Κώστα Σακκά, Χρήστο Πολίτη και Δημήτρη Μιχαήλ. Οι αρχές εκμεταλλεόμενες το γεγονός ότι οι Μητρούσιας και Καραγιαννίδης είχαν εντάλλματα σύλληψης για συμμετοχή στη Σ.Π.Φ., κατηγορήσαν στη συνέχεια και τους έξι για συμμετοχή, χωρίς ουσιαστικά στοιχεία ή αποδείξεις, αλλά πατώντας πάνω στις προσωπικές και συντροφικές σχέσεις μεταξύ τους. Ή όπως στην ακραία περίπτωση του Χρήστου Πολίτη, βασίζομενοι σε μια σύμπτωση!

Το γεγονός ότι η Στέλλα εξακολουθεί να κρατείται παρά την επιδείνωση μέσα στη φυλακή του σοβαρότατου προβλήματος υγείας που αντιμετωπίζει, είναι η πιο τρανή απόδειξη των όσων η ίδια λέει από την πρώτη μέρα που τη συλλάβανε: Ότι είναι η πολιτική της ταυτότητα και η αλληλεγγύη της στους διωκόμενους συντρόφους της, που την καθιστούν ένοχη για τους διωκτικούς μηχανισμούς.

Γιατί πώς αλλιώς εξηγείται ότι τόσο ο ειδικός εφέτης ανακριτής Κώστας Μπαλάς, όσο και δυο δικαστικά συμβούλια, υπό την προεδρεία των Χυτήργου και Αλεξάνδρας Κακκαβά αντίστοι-

την κράτηση και φωτότυπηση ταυτοτήτων κατά την είσοδο, απόρριψη όλων των σημαντικών ενστάσεων-αιτήσεων της υπεράσπισης με έωλα έως ατεκμηρίωτα επιχειρήματα, καταπάτηση των ιδίων των νόμων τους όποτε δεν τους βολεύουν κ.ο.κ. Περιληπτικά, ως τώρα έχουν απορριφθεί οι εξής ενστάσεις-αιτήσεις της υπεράσπισης:

1) Ένσταση επί του βουλεύματος, μιλώντας για ένα κατηγορητήριο αόριστο και άκρως γενικευμένο. Συγκεκριμένα ανέφεραν: «Πώς γίνεται όλοι να είναι υπεύθυνοι για όλα»; Οι πράξεις για να αποδοθούν κατ' ιδίαν, πρέπει να αναφερθεί τι συγκεκριμένες ενέργειες έχει κάνει ο καθένας. Η ανάληψη πολιτικής ευθύνης δεν αποτελεί τυποποίηση αδικήματος. Η πράξη είναι αυτή που πρέπει να τυποποιείται σε αδίκημα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα: α) σύμφωνα με τη δικογραφία, στο ΑΤ Ν.Λωνιάς πυροβόλησε ένα άτομο. Δεν μπορείς, λοιπόν, να αποδίδεις σε εφτά άτομα το ίδιο πράγμα. β) Κατά την επίθεση στην κλούβα των ΜΑΤ στο Γουδί, ενώ οι πυροβολισμοί ήταν 5 με 6, οι απόπειρες ανθρωποκτονίας για τις οποίες κατηγορούνται είναι 17. Ουσιαστικά οι δικαστές βασίζονται στο **δόγμα της συλλογικής ευθύνης, επειδή** δεν μπορούν να αποδώσουν συγκεκριμένες κατηγορίες.

χα, έκλεισαν τα μάτια τόσο στην προφανή έλλειψη στοιχείων εναντίον της, όσο και στην κατάσταση της υγείας της, και παρέτειναν την προφυλάκιση της;

Ήρθαμε εδώ λοιπόν για να δώσουμε προσωπικά τα θερμά μας συγχαρητήρια στον κύριο Παπαϊωάννου για τη δικαιοσύνη του και τους λειτουργούς της. Που για μια ακόμη φορά ΔΕΝ έσπευσαν να διαφεύσουν εμάς τους "ακράιους". Μια δικαιοσύνη που στερείται κάθε ανθρωπιάς, την οποία η ίδια επικλείεται. Που κατακροαυρίζει κάθε επίφαση δημοκρατικότητας, την οποία η ίδια ευαγγελίζεται.

Είναι ΑΣΧΗΜΗ η "δικαιοσύνη" σας κύριε Παπαϊωάννου. Γι'αυτό και σας τη χαρίζουμε. Θα κρατήσουμε για μας την ομορφιά που αντικρίζουμε στα μάτια των συντρόφων μας, όταν κλέβουμε λίγη από την εικόνα τους, που κρύβεται πίσω από τις σιδερόφραχτες φυλακές σας...

*το κείμενο αυτό μοιράστηκε κατά την διάρκεια Κατάληψης του πολιτικού γραφείου του υπουργού Δικαιοσύνης Μιλτιάδη Παπαϊωάννου, σε ένδειξη αλληλεγγύης στην αναρχική Στέλλα Αντωνίου, που παρά το σοβαρό πρόβλημα υγείας που αντιμετωπίζει, εξακολουθεί να βρίσκεται προφυλακισμένη στις φυλακές Κορυδαλλού, κατηγορούμενη για συμμετοχή στη Συνομοσία πυρήνων της φωτιάς, και κατέθεσε αυτές τις μέρες αίτηση αποφυλάκισης.

2) Αίτημα για δημόσια κάλυψη της δίκης από ραδιοτηλεοπτικά μέσα, το οποίο απορρίφθηκε με τη δικαιολογία ότι η παρουσία κάμερας δεν εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον, ενώ παράλληλα ο εισαγγελέας είπε ότι τον αποπροσανατολίζει από την εκτέλεση των καθηκόντων του. Στο σημείο αυτό ο Ν.Μαζιώτης ανέφερε ότι «τα ΜΜΕ απουσιάζουν γιατί το κράτος και οι δικαστές δεν θέλουν να γίνει το δικαστήριο πεδίο πολιτικής προπαγάνδας. Οι ειδικές συνθήκες υποβαθμίζουν τη δημοσιότητα και θέτουν τους κατηγορούμενους ως εγκληματίες. Εγκληματική όμως είναι η ίδια η φύση του καθεστώτος». Η Π.Ρούπα είπε ότι «αν ο λόγος τους συνέφερε το καθεστώς τότε θα πλημμυρίζε η αίθουσα με ΜΜΕ. Το καθεστώς τρέμει την ανοιχτή δίκη και την αναμετάδοσή της, τρέμει τη διάχυση του πολιτικού λόγου του Ε.Α».

3) Αίτημα για μεταφορά της δίκης στο Εφετείο μας και η διεξαγωγή της δίκης στον Κορυδαλλό κάμπει τη δημοσιότητα της. Επίσης όλοι οι κατηγορούμενοι δεν είναι πλέον κρατούμενοι πλην του Κ. Κάτσενου, του οποίου η μεταγωγή είναι εύκολη. Το αίτημα απορρίφθηκε με την

τυπική δικαιολογία ότι δεν υπάρχει διαθέσιμη αίθουσα για το διάστημα που εκτιμάται ότι θα διαρκέσει η δίκη.

4) Αίτημα για μαγνητοφώνηση και απομαγνητοφώνηση των πρακτικών των ακροατηρίων υποδομή για την κάλυψη της δίκης, το οποίο απορρίφθηκε και πάλι με την τυπική δικαιολογία ότι υπηρεσιακώς δεν διατίθεται υποδομή και προσωπικό για να συνδράμει τη γραμματέα.

5) Ένσταση αναρμοδιότητας του δικαστηρίου, λόγω των πολιτικού χαρακτήρα των αδικημάτων, η οποία απορρίφθηκε παρατέμποντας –κατά την πάγια τακτική που ακολουθείται σ' αυτές τις δίκες- στο μέλλον για την επιχειρηματολογία (όταν καθαρογράψουν την απόφαση, δηλαδή).

Στο σημείο αυτό θεωρούμε ότι αξίζει να παραθέσουμε κάποια μέρη από την τοποθέτηση της Π.Ρούπα η οποία έθεσε το ερώτημα: «Αυτοί που τους κунηγεί ο κόσμος και κρύβονται θα πουν ότι εμείς είμαστε εγκληματικά στοιχεία; Εμείς δεν θέλαμε να υποβάλλουμε αυτή την ένσταση, γιατί δεν θεωρούμε ότι υπάρχει δικαστήριο για να μας δικάσει. Εμείς θα έπρεπε να είμαστε ελεύθεροι, για να συμμετέχουμε στους κοινωνικούς αγώνες, στους αγώνες για την κοινωνική απελευθέρωση. Να τιμωρούνται θα 'πρεπε οι διάφοροι Μπάφρετ και Σόρος, τα καθάρματα του χρηματιστηρίου που εξοντώνουν ολόκληρο λαούς, οι διάφοροι Τρισέ, Μπαρόζο και Λαγκάρντ, η διεθνής και η ελληνική πολιτική ελίτ, οι καπιταλιστές. Ένα λαϊκό δικαστήριο θα αποφάσιζε πολύ σκληρή τιμωρία για όλους αυτούς. Ο αποκλεισμός των ΜΟΔ (σημ. Μεικτά Ορκωτά Δικαστήρια, δηλαδή με ενόρκους-πολίτες) από αυτές τις υποθέσεις εκφράζει την ανασφάλεια του κράτους και γι' αυτό συμβαδίζει με τη νεοφιλελεύθερη επίθεση του κράτους και

υπηρεσίες, οι εκκλησίες και τα ρεζιμά... φυλακές είναι οι σχολικές αίθουσες και τα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα, οι πολιτικές νεολαίες και οι "μη" κηβερνητικές οργανώσεις, οι εθνικές γιορτές και τα πέταλα των γηπέδων... φυλακές είναι ο τζόγος και οι πιστωτικές κάρτες, τα κινητά τηλέφωνα και τα video games, τα δάνεια και οι δόσεις... φυλακές είναι τα εμπορικά κέντρα και τα σούπερ μάρκετ, τα κρεβάτια των ψυχαναλυτών και τα αντικαταθλιπτικά χάπια, τα smart drugs και τα διασκεδαστήρια, τα γυμναστήρια και τα ινστιτούτα αδυνατίσματος... φυλακές είναι τα κρατητήρια και τα αστυνομικά τμήματα, τα κέντρα εκπαίδευσης νεοσύλλεκτων και τα κέντρα εξυπηρέτησης πολιτών, τα κωλόμπαρα και τα κυρλιλέ μπουρδέλα, η πρέζα και τα κέντρα απεξάρτησης... φυλακές είναι οι μπουλιτισμένοι δρόμοι, τα αστραφτερά αμάξια και τα γρήγορα εντόμορ... φυλακές είναι οι αναπλασμένες πλατείες και η πολεοδομία της επιτήρησης, η κουλτούρα του διαμερίσματα και οι κλειδωμένες πολυκατοικίες, το φως της τηλεόρασης και οι οθόνες των υπολογιστών, το zapping και το shopping... φυλακές είναι τα κόμματα και οι δημόσιες

γιοι της γερακίνας

του κεφαλαίου. Είναι διάχυτος ο φόβος τους να μην αφεθούν από τις υποθέσεις στα χέρια ανθρώπων που δεν ελέγχονται, όπως ελέγχονται οι δικαστές. Η ένσταση ήταν μια καλή ευκαιρία για να εκφράσουμε τις απόψεις μας».

Στη συνέχεια, η Π.Ρούπα ασχολήθηκε με την ανάλυση του πολιτικού χαρακτήρα των κινήτρων, συγκρίνοντας τα κίνητρα του ΕΑ με τα κίνητρα των πολιτικών του εχθρών. «Οι κυβερνήστες», είπε, αναφερόμενη ενδεικτικά σε πολιτικές οικογένειες όπως των Καραμανλή και Μητσούτση και πολιτικούς όπως οι Ρουσόπουλος και Δούκας, «έχουν καθαρά ιδιοτελή κίνητρα. Κλέβουν το ψομί των ανθρώπων και φτιάχνουν αμύθητες περιουσίες, με τις οποίες ζουν ακόμη και όταν φεύγουν από την πολιτική. Το δικό μας συμφέρον ταυτίζεται με το συμφέρον της τάξης των προλετάρειων. Στον αγώνα χάσαμε ένα σύντροφό μας, τον Λάμπρο Φούντα, εμείς μήηκαμε στη φυλακή και αναλαβή για την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μας στην οργάνωση, για να μπορούσαμε να υπερασπιστούμε και το νεκρό σύντροφό μας, κι αυτό δείχνει όχι μόνο ότι τα κίνητρά μας δεν ήταν ταπεινά, αλλά ότι ήταν τα πλέον κοινωνικά κίνητρα. Ταυτίσαμε τον εαυτό μας με τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση. Αυτό το δικαστήριο θα έπρεπε να ντρέπεται και μόνο που συστήθηκε».

Στη συνέχεια, έκανε μια εκτενή ανάλυση της ιστορικής διαδρομής των τελευταίων δεκαετιών, με αναφορές στην πορεία της κρίσης, στις παρεμβάσεις του ΔΝΤ, στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο ως επίθεση του συστήματος εναντίον όλων των κοινωνικών κατακτήσεων για να συνεχιστεί η συσσώρευση με άλλους όρους, την οποία συνδύασε με τις πολιτικές εξελίξεις καθ' όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο, που οδήγησαν σε μεταστροφή του συστήματος σε σχέση με την αντιμετώπιση των ένοπλων οργανώσεων. Μεταστροφή που αποτυπώθηκε στους διαδοχικούς τρομονόμους, που έφτασαν τελικά στην

ο εγκλεισμός είναι ένα διαρκές βασανιστήριο

Ζούμε σε άθλιες συνθήκες, ο ένας πάνω στον άλλον, σε βρώμικους χώρους, πλενόμαστε με παγωμένο νερό. Τρώμε μισές μερίδες νερόβραστο φαγητού. Δεν έχουμε επαρκή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Αντιμετωπίζουμε μια σαδιστική δικαιοσύνη, που μας επιβάλει εξοντωτικές ποινές...

Κι όμως δεν σταματάει εδώ.

Στις 14/11/2011 οι συγκρατούμενοι μας Γιουνάν Λεϊθ και Ριβόν Ηλιας που είχαν μεταχθεί στο εφετείο της Λουκάρες, μετά από έναν διαπληκτισμό με τα γουρούνια της ΕΛΑΣ, έλυκοπούνται βάνουσα και μεταφέρονται στο τμήμα «αλλοδαπών» όπου τους ξαναχτυπάνε δμενόμενους με χειροπέδες. Επιτρέπουν στην φυλακή με σπασμένα άκρα και πλευρά και χτυπήματα σε όλο τους το σώμα.

Στις 17/11/11 ο συγκρατούμενος και αναρχικός Ράμι Συριανός βρίσκεται στην απομόνωση των Διαβατών λόγω της άρνησής του να υποστεί εξευτελιστικό σωματικό έλεγχο με ξεγύμνωμα του κρατούμενου. Επειδή όμως πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την φυλακή, η υπηρεσία φοβόμενη να χειρότερα του έκανε έκτακτη μεταγωγή στην Νιγρίτα Σερρών. Εκεί στις 19/11/11 και αφού έχει εκ νέου αρνηθεί αυτό το «άρρωστο» τερτίπι της υπηρεσίας της φυλακής, ο αρχιφυλάκας μαζί με 2 φύλακες εισβάλλουν στο κελί της απομόνωσης και αφου τον ακινητοποιούν, τον γδύνουν με την βία.

Παράλληλα ο συγκρατούμενος μας και μέλος της

εισαγωγή της έννοιας της «τρομοκρατίας». «Πλέον το κράτος δεν έχει ανάγκη να φτιάχνει περιτυλίγματα του νομικού πλαισίου για τη δίωξη των εχθρών του. Έπεται ο χαρακτηρισμός ως «τρομοκρατικής» κάθε δράσης που αμφισβητεί το σύστημα ακόμη και με μη ένοπλα μέσα, έπεται η δίωξη ακόμη και του φρονήματος. Είναι τόσο ανασφαλές που θα διώδων ακόμη και λέξεις και φράσεις. Γι' αυτό θα μας καταδικάστε, συνέχισε, ακόμη και χωρίς στοιχεία». Έφερε, δε, ως παράδειγμα καταδικες στην υπόθεση της οργάνωσης Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς, χωρίς κανένα στοιχείο. «Καταδικες που έγιναν βάσει της λογικής ότι δεν μας ενδιαφέρει τι λέγνε αυτοί ή αν υπάρχουν στοιχεία, αλλά αρκεί ότι τους αναγνωρίζουμε εμείς ως δεδηλωμένους εχθρούς του συστήματος. Αν πάρουμε μια προς μία όλες τις ενέργειες του ΕΑ δεν υπάρχει τίποτα που να μην είναι πολιτικό και στην επιλογή των στόχων και στην ανάλυση. Όλες οι ενέργειες είχαν συγκεκριμένη πολιτική στόχευση (έφερε παραδείγματα). Αν αυτά δεν είναι πολιτικές επιλογές, τότε τι είναι; Δεν περιμένουμε αναγνώριση από το δικαστήριο, κατέληξε, αλλά στην Ιστορία έτσι θα καταγραφεί ο ΕΑ».

6) Ένσταση για την αντισυνταγματικότητα και αοριστία του άρθρου 187Α του Ποινικού Κώδικα (τρομονόμος). Όπως είπε ο Σ.Νικητόπουλος: «όποτε οδύνονται οι πολιτικές και κοινωνικές συγκρούσεις, το κατασταλτικό οπλοστάσιο ενισχύεται και το τεκμήριο αθωότητας καταργείται. Το συγκεκριμένο άρθρο του Π.Κ. δεν χρησιμοποιήθηκε ποτέ για τους μεγαλοαπατεώνες και για σκάνδαλα τύπου Siemens, αλλά χρησιμοποιείται συστηματικά για τη δίωξη αγωνιστών των αντικαπιταλιστικού κινήματος». Το δικαστήριο απέρριψε και αυτή την ένσταση, με το σκεπτικό ότι και το συγκεκριμένο άρθρο του Π.Κ. δίνει τη δυνατότητα στους δικαστές να αξιολογήσουν επί της ουσίας τις κατηγορίες.

7) Ένσταση επί της εξέτασης του μάρτυρα

Κ.Παπαθανασάκη, Τμηματάρχη της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας, μιας και υπάλληλος που έχουν εκτελέσει ανακριτικά και προανακριτικά καθήκοντα δεν μπορούν να είναι μάρτυρες, σύμφωνα με τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Και αυτό γιατί οι συγκεκριμένοι άνθρωποι έχουν διαμορφώσει, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, το πλαίσιο μέσα στο οποίο η υπόθεση έφτασε στο δικαστήριο για να κριθεί. Επομένως, θεωρείται εκ προοιμίου ότι δεν είναι αποκρατάλλητοι μάρτυρες, αλλά έχουν άποψη για την υπόθεση και για τους κατηγορούμενους και συχνά προσωπικό συμφέρον από την έκβαση της υπόθεσης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Κ.Παπαθανασάκης ήταν αυτός ο οποίος ξεκίνησε την προανάκριση για την συγκεκριμένη υπόθεση. Ήταν αυτός που ζήτησε την άρση απορρήτου κάποιων τηλεφωνικών γραμμών, έδωσε την εντολή να διερευνηθούν κάποια πιστητήρια, έγραψε το σύνολο των καταλόγων αξιολογώντας το αποδεικτικό υλικό. Στην προανακριτική κατάθεση δεν ανέφερε κανένα πραγματικό περιστατικό, προέβη όμως σε αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων.

Παρά τα απολύτως νομικά τεκμηριωμένα επιχειρήματα των συνηγών υπεράσπισης, το δικαστήριο απέρριψε τελικά και αυτή την ένσταση, με το αιτιολογικό ότι ο Παπαθανασάκης άσκησε τα συνήθη υπηρεσιακά του καθήκοντα (sic!) και δεν έκανε ανακριτικές πράξεις! Ουσιαστικά δηλαδή οι δικαστές αποφασίζουν να κάνουν δικη με βασικό μάρτυρα το σεναριογράφο της αντιτρομοκρατικής, κουρελιάζοντας τους ίδιους τους νόμους τους και εγκαινιάζοντας μια νέα περίοδο, κατά την οποία θα φέρνουν έναν αρχισφαλιτή σαν αυθεντία και το σενάριο που αυτός θα παρουσιάει θα θεωρείται αδιάφυστο αποδεικτικό μέσο.

Στην κατάθεση του ο Παπαθανασάκης, στο 80% των ερωτήσεων που του τέθηκαν απάντησε «δεν θυμάμαι» ή «δεν γνωρίζω», όταν αντιλήφθηκε ότι το «δεν απαντώ», που το δοκίμασε στην αρχή, δεν μπορεί να σταθεί. Ένα άλλο δικαστήριο, που θα δίκαζε μια συνήθη οικιακή υπόθεση, θα του είχε αποπέμψει μ' ένα περιφρονητικό «πηγαίνετε, κύριε». Όμως, το τρομοδικείο τον δέχτηκε ως βασικό μάρτυρα. Η

εξέτασή του από την έδρα ήταν εξοργιστικά διεκπεραιωτική. Μερικές τυπικές ερωτήσεις από τον πρόεδρο, χωρίς καμιά αμφισβήτηση της αυθεντίας, ακόμη και εκεί που οφθαλμοφανώς «μπάζει» το σενάριο.

Αντίθετα με την έδρα, οι συνήγοροι υπεράσπισης του «ξετίναξαν» με τις ερωτήσεις τους και στο τέλος της διαδικασίας ο Παπαθανασάκης είχε αποδεχτεί ένας παντελώς αναξιόπιστος μάρτυρας. Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα 12 Δεκέμβρη με την εξέταση του από τους υπόλοιπους συνηγόρους.

Επίσης, κατά την 4^η συνεδρίαση (9 Νοέμβρη), οι Π.Ρούπα και Ν.Μαζιώτης ζήτησαν να κληθούν ως μάρτυρες αναγκαιοί για τη διαδικασία τρεις κατηγορίες ατόμων: α) πρόσωπα σχετιζόμενα με τις ενέργειες του ΕΑ, όπως π.χ. οι υπουργοί Οικονομικών και Εργασίας, ο αμερικανός πρόεδρος, ο πρόεδρος του Χρηματιστηρίου κ.ά. β) υψηλόβαθμα στελέχη των μηχανισμών καταστολής, όπως ο τέως διοικητής της ΚΥΠ Κοραντής και ο τέως υπουργός Δημόσιας Τάξης Μαρκογιαννάκης, που είχαν πει ότι η παρακολούθηση του Ν.Μαζιώτη ουδέποτε διακόπηκε και τα στελέχη της «Αντιτρομοκρατικής» Χωριανόπουλος, Παπαεργίου και Μπαλάκος, και γ) χαμηλόβαθμοι αστυνομικοί, φύλακες ουργείων και άλλοι, που είχαν καταθέσει στη φάση της προανάκρισης, αλλά δεν κλητεύθηκαν στη δίκη. Αυτοί πρέπει να κληθούν να καταθέσουν σχετικά με το ότι ο ΕΑ πάντοτε έπαιρνε όλα τα μέτρα για να μην υπάρχουν θύματα στις ενέργειές του, ενώ σε περιπτώσεις που κινδύνεψαν πολίτες εναντίον συνέβη γιατί η αστυνομία δεν πήρε εγκαίρως μέτρα, παρά τις προειδοποιήσεις της οργάνωσης.

Το δικαστήριο, μετά και την παρέμβαση της υπεράσπισης, που θύμισε πως απόρριψη τέτοιων αιτημάτων χωρίς αιτιολογία οδηγεί σε απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, επιφύλαχτηκε ν' αποφασίσει κατά την πρόοδο της δίκης.

▲/ **DeCleyre**

Πηγές και περισσότερο λεπτομέρειες για την εξέλιξη της δίκης: <http://www.eksegersi.gr/> <http://saf.espiv.net/>

<http://www.eksegersi.gr/> <http://saf.espiv.net/>

κανένας αγωνιστής όμηρος του κράτους

Ο Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης συνελήφθη στις 11 Φλεβάρη 2011 για οπλοκατοχή σε τυχαίο αστυνομικό έλεγχο στην Κωφέλη. Σε άλλη περίπτωση η υπόθεση μιας απλής οπλοκατοχής θα είχε περιοριστεί στην άσκηση δίωξης πλημμεληματικού χαρακτήρα. Στην περίπτωση του όμως, εξαιτίας της μακροχρόνιας συμμετοχής του ως αναρχικού στους κοινωνικούς αγώνες και της πολιτικής στάσης του απέναντι στις ανακριτικές αρχές, η δίωξη της κατασκευής και του κοινωνικού εκφοβισμού εναντίον του και αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του. Κανένας αγωνιστής δεν πρέπει να μείνει όμηρος των κατασταλτικών σχεδιασμών του κράτους.

Αναρχική συλλογικότητα Κύκλος της Φωτιάς

η αραβική άνοιξη συνεχίζεται... η δεύτερη και πιο ώριμη περίοδος της αιγυπτιακής επανάστασης

“Φάτε ένα καλό πρωινό. Πάρτε ένα σακιδίο με μια μάσκα αέριων και γυαλιά κολύμβησης. Γράψτε το όνομά σας στο χέρι σας. Γράψτε τα στοιχεία σας σε ένα μήνυμα στο κινητό σας. Και πάμε στην πλατεία.”

Μήνυμα από τους επαναστατημένους της Ταχρίρ

“Ακόμα και εάν ο Ταντάουι μας δώσει όλα όσα θέλουμε θα παραμείνουμε στους δρόμους. Το επόμενο βήμα είναι η κατάληψη της κρατικής τηλεόρασης.”

Διαδηλωτές

Καταρχάς, τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές η επαναστατική διαδικασία στην Αίγυπτο φαίνεται να διανύει τη δεύτερη περίοδό της. Μετά από συγκρούσεις περίπου 10 ημερών (19-28 Νοέμβριου του '11), 42 επίσης νεκρούς, περίπου 3000 τραυματίες, εκ των οποίων αρκετοί από πυροβολισμούς, την πτώση μιας κυβέρνησης και το διορισμό μιας άλλης και εν τέλει την έναρξη των εκλογών, φαίνεται η κατάσταση προσωρινά να εξομαλύνεται. Προσωρινά, γιατί προφανώς οι επαναστατημένοι παραμένουν στην πλατεία Ταχρίρ και μάλιστα καλούν και σε μπιόκοτάρια των εκλογών, ο στρατός παραμένει στην εξουσία και καμία από τις αιτίες της δεύτερης έκρηξης δεν έχει σταματήσει να υπάρχει ακριβώς όπως και πριν το τελευταίο δεκαήμερο. Αυτό που συμβαίνει στην Αίγυπτο είναι απλά εκχειρία ανάμεσα στις αντιμαχόμενες πλευρές.

Η νέα φάση της επανάστασης ξεκίνησε όταν το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο (SCAF) ή αλλιώς η χούντα ανακοίνωσε την πρόθεσή της να διατηρήσει κάποιες πολύ σοβαρές εξουσίες ακόμα και μετά τις εκλογές, η νέα Βουλή να μην έχει λόγο για τις αμυντικές δαπάνες και ο στρατός να έχει δικαίωμα βέτο σε όλα τα νομοσχέδια που αφορούν το στρατεύμα. Εκτός από αυτό, η χούντα αποβλέπει σε νομοθετική ρύθμιση που καθιερώνει τον "προστατευτικό ρόλο" του στρατού στην ομαλή ζωή του τόπου, δηλαδή τη δυνατότητα άμεσης ανάμειξης στην άσκηση εξουσίας. Ο ίδιος ο επικεφαλής της χούντας, στρατάρχης Ταντάουι, πρώην τσάκι του Μουμπάρακ, προορίζονται για υποψήφιος πρόεδρος, σκέψη που απορρίφθηκε μετά τις πρώτες σφοδρές αντιδράσεις.

Η προκλητικότερες κινήσεις της χούντας επιβεβαίωσαν δύο πράγματα: πρώτον ότι ο στρατός δεν ήρθε για να φύγει εύκολα και δεύτερο ότι ο Μουμπάρακ δεν ήταν πρόσωπο αλλά καθεστώς το οποίο, αν και υπέστη μια πρώτη ήττα, παραμένει ακόμα στην εξουσία. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που

ισχύει ακόμα και επέτρεψε τη δική και καταδική 12.000 ανθρώπων από στρατοδικεία στη μετά Μουμπάρακ εποχή δείχνει και κάτι ακόμα: ότι η διακυβέρνηση του SCAF στην Αίγυπτο δεν διαφέρει σε τίποτα από την προηγούμενη. Στο τελευταίο συμπέρασμα είχαν καταλήξει πάρα πολλοί από τους διαδηλωτές που έριξαν τον Μουμπάρακ, ήδη από τους πρώτους μήνες μετά την Επανάσταση του Φλεβάρη. Η άρνηση του στρατού να επιστρέψει στα στρατόπεδα ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Η αντίδραση στις βλέψεις του στρατού ήταν σφοδρότατη. Η πλατεία Ταχρίρ γεμίζει, όπως και οι πλατείες στην Αλεξάνδρεια, στην Ισμαήλια, το Σουέζ και άλλες πόλεις και για ημέρες η Αίγυπτος συγκλονίζεται από την αρχή της δεύτερης επανάστασης. Οι μπάτσοι χρησιμοποιούν δακρυγόνα, πλαστικές και κανονικές σφαίρες και νευροπαρालυτικά αέρια και σημαδεύουν τους εξεγερμένους στα μάτια, με ένα είδος μεταλλικής σφαίρας περιτυλιγμένη με καουτσούκ. Με αυτόν τον τρόπο ο οδοντίατρος Αχμέτ Χαράρα γίνεται σύμβολο της επανάστασης όταν χάνει και το δεύτερο μάτι του στις συγκρούσεις - το πρώτο το είχε χάσει στην επανάσταση του Φλεβάρη. Την τέταρτη μέρα η κυβέρνηση πέφτει και στη θέση της διορίζεται μια άλλη με επικεφαλής τον Καμάλ Ελ-Γκατζούρι -για μια δεκαετία υπουργό του Μουμπάρακ- εξόντωντας και άλλο την κατάσταση. Από εκεί και πέρα οι συγκρούσεις επικεντρώνονται στην προσπάθεια των μπάτσων να πάρουν την Ταχρίρ και στην προσπάθεια των εξεγερμένων να εισβάλουν στο λαομίσητο Υπουργείο Εσωτερικών. Εν τέλει την Ταχρίρ δεν θα την πάρουν ποτέ, ενώ στο Υπουργείο θα σχηματίσει οδοφράγματα ο στρατός, καθώς οι μπάτσοι φαίνεται να μην μπορούν να αντιμετωπίσουν πλέον τους διαδηλωτές. Κάπου στην Ταχρίρ συλλαμβάνονται και τρεις αμερικάνοι φοιτητές που βρίσκονταν στο Κάιρο με πρόγραμμα σπουδών στο εξωτερικό, τους οποίους η χούντα τους κατηγορεί ότι πέταγαν το μολότοφ στους μπάτσους. Ο ένας φαίνεται να είχε ανεβάσει ανάρτηση στο Twitter ότι «ήθελε να πεθάνει στην Ταχρίρ». Εξεγερμένοι πέφτουν νεκροί στην Ισμαήλια και στην Αλεξάνδρεια, ενώ σε όλη τη χώρα αστυνομικά τμήματα και κυβερνητικά κτίρια δέχονται επιθέσεις. Σε όλη την Αίγυπτο οι φυλακές βράζουν και γίνονται τόσο απόπειρες απόδρασης από μέσα, όσο και απόπειρες εισβολής και απελευθέρωσης των κρατούμενων απ' έξω.

Μπροστά στην τεράστια ορμή των μαζών, η χούντα αρχίζει να αποσθωραφεί. Το Υπ. Εσωτερικών

ανακοινώνει αναβολή των εκλογών για να τη διαveysει το SCAF αμέσως μετά, ενώ εκδίδεται και μια παράλογη ανακοίνωση όπου η χούντα ζητάει συγγνώμη για τους νεκρούς και υπόσχεται να τιμωρήσει τους ενόχους (!). Τις τελευταίες μέρες κάποιος αξιωματικός του στρατού αυτομολούν και πηγαίνουν στην Ταχρίρ, ενώ οι μπάτσοι παίρνουν οδηγίες να ηρεμήσουν όχι προφανώς από ανθρωπισμό αλλά από το φόβο μην αρχίσουν οι

εξεγερμένοι να τους παίρνουν τα όπλα. Λόγω της δυσχερέστατης θέσης στην οποία έχει περιέλθει ο Ταντάουι προτείνει δημοψήφισμα για το ρόλο του στρατού. Το δημοψήφισμα απορρίπτεται από τους εξεγερμένους που αν ο στρατός δεν φύγει από την εξουσία, δε φεύγουν από την Ταχρίρ. Εν τέλει, τη Δευτέρα 28/11 και ενώ την Παρασκευή έχει προηγηθεί η μεγαλύτερη συγκέντρωση στη μετά Μουμπάρακ εποχή, αλλά και η πρώτη συγκέντρωση υποστηρικτών του στρατού με 20.000 άτομα, ξεκινούν σε τεταμένο κλίμα οι εκλογές και παρ' όλο που οι

εξεγερμένοι καλούν σε μπιόκοτάς και παραμένουν στην Ταχρίρ, ουσιαστικά αρχίζει η εκκενρωση. Μετά από ένα δεκαήμερο συγκρούσεων, οι δύο αντίπαλοι επιστρέφουν στις αρχικές τους θέσεις και ετοιμάζονται για τον επόμενο γύρο.

Εάν η επανάσταση του Φλεβάρη στην Αίγυπτο εντυπωσίασε με την ορμή που σάρωσε τον Μουμπάρακ, η νέα φάση της εντυπωσιάζει με τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά της στις εκλογές, εκδιώχθηκε βίαια από την Ταχρίρ. Οι επαναστατημένοι δεν μπορούν να της συγχωρήσουν τη συμβιβαστική της στάση την τελευταία περίοδο, ούτε άλλωστε και η ίδια της η νεολαία που διασπαστηκε και τάχθηκε με την πλευρά της επανάστασης. Αξίζει επίσης να αναφερθούν τα μηνύματα και η πορεία αλληλεγγύης της Ταχρίρ στο κίνημα του Occupy στην Αμερική. Αξίζει να αναφερθεί, τέλος, ότι ακόμα και οι ομάδες «Κίνημα της 6^{ης} Απριλίου» και «Συμμαχία της Επαναστατημένης Νεολαίας» που προέκυψαν κατά τη διάρκεια της επανάστασης και που σίγουρα δεν μπορούν να χαρακτηριστούν πασιφιστικές ή ρεφορμιστικές φαίνεται να ξεπερνιούνται και να αναγκάζονται να καταδικάζουν ή να δηλώνουν ότι δεν έχουν σχέση με διάφορα συγκρουσιακά γεγονότα όπως οι επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα ή κυβερνητικά κτίρια. Αν το επίπεδο της επαναστατικότητας των μαζών κρίνεται και εν μέρει από την ικανότητα τους να ξεπερνούν τις πρωτοπορίες τους, τότε σίγουρα στην Αίγυπτο βρίσκονται σε πολύ καλό δρόμο.

Αυτό που σηματοδοτεί το δεύτερο κύκλο των ταραχών στην Αίγυπτο είναι ότι η μετεξέλιξη από δημοκρατική επανάσταση σε κοινωνική δεν είναι απλά πιθανή αλλά αναπόφευκτη. Η χούντα παραμένει στην εξουσία γιατί ένα στρατιωτικό καθεστώς είναι το μοναδικό αρμόδιο να διαχειρίζεται μια εκρηκτική κοινωνική κατάσταση. Ούτε η χούντα ούτε η επόμενη κυβέρνηση έχουν σκοπό να επλύσουν τα τεράστια κοινωνικά προβλήματα -αυτό είναι εκτός πλάνων του παγκόσμιου καπιταλισμού- αυτό που έχουν σκοπό να κάνουν είναι να επιβληθούν στρατιωτικά πάνω στο λαό. Πίσω από το αίτημα για δημοκρατία κρύβεται ο συνεχής ταξικός πόλεμος που ενθουσιάζει από ποτέ. Το φανερόν της δημιουργία ανεξάρτητων εργατικών σωματείων αμέσως μετά την επανάσταση του Φλεβάρη, τα τοπικά συμβούλια γειτονιάς που δημιουργήθηκαν την ίδια εποχή και οι κινήσεις οργάνωσης στη βάση της κοινωνίας. Το φανερόν επίσης το μεγάλο κομμάτι των εξεγερμένων που πλέον μιλάει για τη συνέχιση της επανάστασης μέχρι να ξεριζωθεί τελείως το καθεστώς. Το φανερόν της επαναστατικής αδιαλλαξία της Ταχρίρ.

-Ταραχές και στην Τυνησία τις τελευταίες μέρες του Νοέμβρη. Και εκεί το νέο καθεστώς αδυνατεί να ικανοποιήσει τις "παράλογες" απαιτήσεις των μαζών που μάλλον δύσκολα θα σταματήσουν να συγκεντρώνονται σε πλατείες και να πυρπολούν αστυνομικά τμήματα...

■/ Βαγιάν

Μέσα Σεπτέμβρη. Μια αέρινη γυναικεία φιγούρα χορεύει πάνω σε έναν μαινόμενο ταύρο. Και σε δεύτερο πλάνο, αδρό σαν να προβάλλει μέσα από την ομίχλη, ένα μπλοκ διαδηλωτών με κράνη, μάσκες και παλούκια που επιτίθεται, μια φωτογραφία από τις συγκρούσεις της Αθήνας. Στον απόηχο της λονδρέικης εξέγερσης, η πρώτη αφίσα του *Occupy Wall Street* άβροϊξε τη χορεύτρια, τον ταύρο και τον αντιεξουσιαστικό/αναρχικό χώρο στην Ελλάδα για να θέσει το ρητορικό ερώτημα: *What is our one demand?* Και η (προφανής) απάντηση: η κατάληψη της καρδιάς της καπιταλιστικής μηχανής! *We, the people* έγραφε το κεντρικό πανό στη Νέα Υόρκη, *Revolt* απαντούσε το Όκλαντ, *We are the 99%* σεϊονταν τα πλακάτ σε εκατοντάδες μητροπολιτικά κέντρα, πόλεις και κοινότητες των ΗΠΑ, καθώς το κίνημα των καταλήψεων εξαπλώνονταν ταχύτατα από την ανατολική στη δυτική ακτή. Κάτω από τις γεμάτες χρώματα τεκτονόπολεις που εμφανίστηκαν στα κατελημμένα πάρκα και τις πλατείες άνοιξε η πολύχρωμη πραγματικότητα του κινήματος. Συλλογικές κουζίνες, ελευθεριακά σχολεία, θεατρικές και μουσικές κολεκτίβες, εργαστήρια, εναλλακτικά κέντρα πληροφόρησης, κοινοκτημοσύνη, ανοιχτές συνελεύσεις χιλιάδων ανθρώπων- μια πραγματική ρήξη με το φεουδαρισμό και την κανονικότητα του αστικού κόσμου. *Happy Birthday Oakland Commune* έγραφε το πανό της γιορτής που στήθηκε στο Όκλαντ, όταν η κατάληψη της Oskar Grant Plaza έκλεισε τον ένα μήνα από τη δημιουργία της.

Η έκφραση συμπάθειας προς το κίνημα, τόσο από ένα τμήμα της πολιτικής εξουσίας (δημαρχιακής, πολιτειακής και ομοσπονδιακής), όσο και από τις μεγαλύτερες εφημερίδες του συστήματος έστειλε εξαρχής ανησυχητικά μηνύματα. Στην πορεία, βέβαια, τα πράγματα θα άλλαξαν.

Ήδη από τον Οκτώβριο, οι συλλήψεις και οι κατασταλτικές επιχειρήσεις της αστυνομίας πύκνωσαν, όμως το αποφασιστικό σημείο ήταν μάλλον το Όκλαντ. Η κήρυξη γενικής απεργίας στην πόλη στις 2 Νοέμβρη (της πρώτης στις ΗΠΑ μετά από 65 χρόνια!), η σημαντική επιτυχία της, αλλά κυρίως τα οδοφράγματα, οι συγκρούσεις, η μετατροπή του μητροπολιτικού χώρου σε αστικό πεδίο μάχης σημάιναν και την αποκάλυψη μιας σθερνείας γροθιάς πίσω από το βελούδινο γάντι: οι δρόμοι και οι πλατείες έπρεπε, όφειλαν, να αδειασουν. Άμεσα. Το πραγματικό διακύβευμα δεν ήταν βέβαια ο αριθμός των σπασμένων βιτρινών, αλλά η ίδια η βιτρίνα του συστήματος: με ιστορικά υψηλή ανεργία, με μια οικονομία στο μεταίχμιο μεταξεί ύφεσης και αναμικκής ανάπτυξης, στο μέσο (ή μήπως τις απαρχές;) της χειρότερης συστημικής κρίσης από το κραχ του '29, με 50 εκατομμύρια αμερικανούς να βασίζον τη στίση ή/και την υγειονομική και φαρμακευτική τους κάλυψη στα προγράμματα απορίας, με παραγκουπόλες αστέγων στις παρυφές των λαμπερών πόλεων να αναπτύσσονται από τα συντρίμια του αμερικανικού ονείρου, το παρόν είναι ήδη ζωφερό και το μέλλον δυσόιανο.

Για να προσεγυθώμε στα γεγονότα, ξεκινάμε από τη Νέα Υόρκη. Εκατοντάδες άνθρωποι, ειδικά τις πρώτες μέρες των καταλήψεων, στεκόντουσαν μπροστά από ένα πλήθος, πολλοί για πρώτη τους φορά, και μοιραζόντουσαν τις δικές τους ιστορίες στέρησης, ζώντας σε αυτόν το μοντέρνο καπιταλισμό: *"είμαστε το 99%", που ουσιαστικά σημαίνει "είμαστε το 99% του πληθυσμού και είναι το 1% -η άρχουσα τάξη- που δρέπει τα κέρδη της μίζερίας μας",* δεν είναι μια αθώα δήλωση, οποιαδήποτε αλήθεια και αν εμπεριέχει. Τις 17η Σεπτεμβρίου 2011, το καναδικό αντικαπιταλιστικό περιοδικό *Adbusters* που καλούσε σε κατάληψη από 20.000 ανθρώπους, τράβηξε ιδιαίτερα την προσοχή του κράτους. Αλλά την ημέρα που θα γινόταν η δράση, μια διαδήλωση μόνο μερικτών χιλιάδων ανθρώπων πηλοίασε τη Wall street για να διαμαρτυρηθεί για την οικονομική αδικία. Η αστυνομία απώθησε τους διαδηλωτές στο πάρκο Zuchotti (το οποίο αργότερα ονομάστηκε από τους διαδηλωτές πάρκο Ελευθερίας) απομακρύνοντας έτσι τη διαδήλωση από το σημείο που προσαβόνουν να ταρακουνήσουν. Αυτό το πάρκο, όπως και τα περισσότερα στην Αμερική, έχει αδειάσει σταδιακά εξαιτίας αντικοινωνικών νόμων που εμποδίζουν τους ανήλικους να μείνουν εκεί ή να περάσουν ουσιαστικό, ποιοτικό χρόνο στο πάρκο. Η απομάκρυνση των διαδηλωτών λοιπόν

το θερμό φθινόπωρο των καταλήψεων στις ΗΠΑ

occupy everything!

έδαφος για κοινωνικές αναταραχές. Η απάντηση στην εντολή εκκένωσης ήταν η ακόλουθη:

Οι κοινωνικοί επαναστάτες του Oakland δημιούργησαν ένα γνήσιο, αυτόνομο χώρο, χωρίς αστυνομία και εχθρικό προς τους πολιτικούς. Αν και άλλες καταλήψεις καλωσόρισαν αστυνομία και πολιτικούς στο χώρο τους, μπαίνοντας σε διαπραγματεύσεις μαζί τους, το Oakland χαράζει μια γραμμή στο ταμείνο. Η γραμμή του διαχωρισμού σημαίνει: αν την περάσεις, αν προσπαθήσεις να επισκιάσεις ή να διασπάσεις αυτόν

έγινε πολύ γρήγορα, όχι μόνο εξαιτίας του μικρού αριθμού διαδηλωτών, δηλαδή 2000 άτομα, αλλά και της δύναμης της οργανωμένης αστυνομικής καταστολής.

Υπήρχε σχεδόν ένας αστυνομικός, συμπεριλαμβανομένων και των δυνάμεων των MAT, για κάθε 15 άτομα. Για να προτρέψει τους διαδηλωτές να φύγουν, η αστυνομία της Νέας Υόρκης απαγόρευσε την κυκλοφορία στην περιοχή μετά τις 10 το βράδυ και δέκωσε την παροχή ρεύματος. Αφότου συνελήφθησαν 700 άτομα επειδή έκαναν πορεία πάνω στη γέφυρα του Brooklyn, εμφανίστηκαν πολυάριθμες καταλήψεις σε διάφορες πόλεις των ΗΠΑ. Το να καταλαμβάνονται δημόσιοι χώροι γενικεύθηκε σε εκατοντάδες πόλεις μέσα σε λίγες εβδομάδες και μέσα σ' ένα μήνα υπήρχαν πάνω από χίλις σε όλη τη χώρα. Οι διαδηλωτές στις καταλήψεις στις ΗΠΑ υποστήριξαν ότι εμπνεύστηκαν από εκείνες της βόρειας Αφρικής και της Ευρώπης, και με αυτό μειώσαν τις επαναστατικές καταλήψεις της πλατείας Tahrir σε απλές κραυγές για δημοκρατία δυτικού τύπου.

Γενική απεργία του Oakland, 2011

Η πλατεία Oskar Grant πήρε το όνομά της από έναν άντρα που σκοτώθηκε από ανθρώπους του λιμενικού την Πρωτοχρονιά του 2009. Ως απάντηση, το Oakland γύρισε μέρες εξέγερσης. Συνεπώς όταν άρχισε η κατάληψη στην πλατεία τον Οκτώβριο του 2011 και έλαβε αμέσως εντολή εκκένωσης από την τοπική κυβέρνηση, η απάντηση των καταλήψεων ήταν πως δεν θα υποχωρήσουν. Η ανάμνηση των εξεγέρσεων του 2009 μαζί με ένα διάχυτο μίσος για την αστυνομία δημιούργησαν εύφορο

τον αυτόνομο χώρο, ξέρεις καλά τι είμαστε ικανοί να κάνουμε.

Ωστόσο, η επίθεση της κυβέρνησης έγινε την 25η Οκτωβρίου, με αστυνομικές δυνάμεις από 18 αρμόδιες υπηρεσίες της βόρειας Καλιφόρνιας, δηλαδή πόλεις πολύ μακριά από το Oakland, όπως η Vacaville, το Fremont, και το Palo Alto, και διεξήχθη σαν στρατιωτική επιχείρηση. Οι 600 μπάτσοι, εξοπλισμένοι σαν αστακοί και καλυπτόμενοι από τεθωρακισμένα οχήματα και ελικόπτερα, προχώρησαν ριχνοντας δακρυγόνα, κρότους λάμψης κι επικινδύνες κροτίδες τύπου "bean bag". Ο βετεράνος του πολέμου στο Ιράκ Scott Olsen επέστη ρήξη κρανίου από βολή δακρυγόνου που του έριξαν κάποιιοι προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν, ένας άλλος μπάτσος έριξε μια κρότου λάμψης καταπάνω τους. Βίντεο από το περιστατικό διαδόθηκαν στο ίντερνετ, συμβάλοντας στο να γίνει η αυξανόμενη οργή, συντονισμένες δράσεις. Την 26η του Οκτώβρη η γενική συνέλευση του Oakland κάλεσε σε απεργία για τις 2 Νοεμβρίου. Όμως στις ΗΠΑ μόνο το 11,9% της εργατικής τάξης βρίσκεται σε συνδικάτα και για να πετύχει μια γενική απεργία, χρειάζεται συμμετοχή από περισσότερο κόσμο.

Δεν έχει υπάρξει γενική απεργία στις ΗΠΑ από το 1946, όταν, επίσης στο Oakland, 100.000 άνθρωποι παρέλυσαν την πόλη. Ανήμερα της 2ας Νοεμβρίου κανείς δεν ήταν ακόμα σίγουρος ότι η γενική απεργία τελικά θα γίνει. Τελικά περίπου 100.000 άτομα βγήκαν στους δρόμους και παρά τις σφοδρές διαμάχες με τους ειρηνικούς ακτιβιστές, αλλά και τους πολίτες

που προστάτευαν τις ιδιοκτησίες τους από όποιους ήθελαν να τις καταστρέψουν, η ημέρα θεωρήθηκε νίκη του κινήματος. Για την ακρίβεια, απλοί πολίτες ζητωκραύγααν όταν κάποιος έσπαγε το τζάμι μιας τράπεζας. Τέτοιες αντιδράσεις δεν είναι συνηθισμένες για τις ΗΠΑ και αποτελούν δείγμα της αυξανόμενης δυσφορίας για τον καπιταλισμό. Τα λιμάνια του Oakland παρέμειναν κλειστά όλη την ημέρα, όχι μόνο από τα πλήθη διαδηλωτών, αλλά και από τους γενικευράτες που συμμετείχαν στην απεργία. Μετά τη γενική απεργία οι κατασχρήσεις των καταληψιών καταστρέφονται συνεχώς από την αστυνομία και οι ίδιοι διώχνονται από τον χώρο που κατέλαβαν, τον οποίο ανακαταλαμβάνουν λίγο αργότερα.

Αστυνομική καταστολή

Η αστυνομική καταστολή στις περισσότερες καταλήψεις ήταν γρήγορη και συγνική. Στην Ατλάντα, στην Davis απώθησε μια ομάδα 200 ατόμων από το πάρκο Troy Davis χρησιμοποιώντας 100 αστυνομικούς, ματατζήδες, ελικόπτερα και μπάτσους πάνω σε άλογα. Στη βόρεια Καρολίνα, η αστυνομία εισέβαλε τις πρώτες πρωινές ώρες με πολυβόλα όπλα σ' ένα κτίριο που τελούσε υπό κατάληψη μόνο μία μέρα. Τέτοια επίδειξη δύναμης γίνεται για να αποθαρρύνει τους ακτιβιστές των καταλήψεων από το να κλιμακώσουν την κατάσταση με καταλήψεις κτιρίων, κάτι που αποτελεί πραγματική απειλή για τον καπιταλισμό. Τον πρώτο μήνα των καταλήψεων υπήρξαν πάνω από 3000 συλλήψεις και άλλες εκατοντάδες από τότε.

Σε όλη τη χώρα, οι πολιτείες ακολουθούν μια διπλή στρατηγική για να καταπνίξουν τις καταλήψεις: την ένταξη τους στο πρότυπο του νόμου και ταυτόχρονα τον αποκλεισμό κάθε πιθανής βίαιης δύναμης που περιέχουν. Σε μέρη όπως το Σακραμέντο δικηγόροι έχουν αρνηθεί να ασκήσουν διώξη ενάντια στους καταληψίες και αντίθετα τους υποστηρίζουν. Στο Orange County της Καλιφόρνια, οι σκηνές των καταληψιών ανακρίθηκαν από την πολιτεία ως νόμιμο προστατευόμενο μέσο ελευθερίας του λόγου.

Στο Σιάτλ, όπου οι καταληψίες αρνήθηκαν να συνεργαστούν με τις αρχές και χρησιμοποίησαν τις κατασκηνώσεις τους ως βάση για να αποφασίζουν δράσεις ενάντια σε τράπεζες και διαδικασίες εξέωσης, η αστυνομία τους επιτέθηκε στα τυφλά. Ως αποτέλεσμα, οι αστυνομικοί βρίσκονται υπό εξέταση αφού έριξαν σπρέι περιπού σ' ένα πλήθος κόσμου, το οποίο μετά από πίεσης της αστυνομίας είχε ήδη υποχωρήσει στο πεδινόδρομο. Μεταξύ του πλήθους και μια 84χρονη γυναίκα. Επίσης μεταξύ του πλήθους στο οποίο επιτέθηκε η αστυνομία ήταν και μια έγκυος γυναίκα που δέχτηκε χτύπημα και κλωτσιά στην κοιλιά και μετά σπρέι περιπού στα μάτια. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο όπου επέβαλλε. Αυτή η σκληρή και πολύ διαδεδομένη απόθεση έρχεται να συμπληρώσει μια σειρά από αναίτιες ασκήσεις βίας της αστυνομίας στο Σιάτλ, που έχει 'ν αντιμετωπίσει ένα ακραίο αντιματσοκό κίνημα στους δρόμους και την αρχή μιας ομοσπονδιακής εξέτασης τον περασμένο χειμώνα. Ακόμα πιο ενδιαφέρον είναι ότι ο δήμαρχος του Oakland Jean Quan, σε μια τηλεδιάσκεψη μεταξύ άλλων 18 δημαρχών, παραδέχτηκε ότι εντοπίζει το πρόβλημα των καταλήψεων συγκεκριμένα σε εμπλοκή αναρχικών στο κίνημα. Το *Occupy Wall Street* είναι η πρώτη μεγάλη αμερικανική απάντηση στην οικονομική κρίση του 2008. Αλλά η οικονομική κρίση του 2008 είναι η πρώτη μεγάλη συνέπεια της αποτυχημένης απάντησης στην κρίση της δεκαετίας του 1970. Στην πραγματικότητα, η καθυστερημένη ταξική σύγκρουση των τελευταίων τριών δεκαετιών, στις οποίες οι Αμερικανοί καλή τη πίστει χάρισαν στις επιχειρήσεις και στην κυβέρνηση μια ολόκληρη γενιά προκειμένου να διορθώσουν το πρόβλημα, και τώρα γύρισαν για να πάρουν εκδίκηση. Ο χρόνος της αναντιστέλεισσε. Η εποχή της λιτότητας έχει φτάσει τα όριά της. Το να καταλάβουμε τα πάντα χωρίς αιτήματα δεν είναι παρά το πρώτο βρεφικό βήμα στα γιγαντιαία παπούτσια του νέου αμερικανικού προλεταριάτου.

**Αποσπάσματα από την μπροσούρα που έκδωσε η κατάληψη Πατησίων 61 & Σακραμαγκά την οποία μπορείτε να την κατεβάσετε ολόκληρη στο link:*

https://athens.indymedia.org/local/webcast/uploads/wh_at_s_next_-_occupybrochure.pdf

■/ Ευάγγριος Αληθινός

παίξε μπάλα ρε ! (...και fuck modern football)

η κερκίδα των φίλων της Παναχαϊκής Navajo 3 Antifa σε μια σαφή πολιτική δήλωση

Ο μαρμαπαΜάρξ είχε πει ότι η θρησκεία είναι το όπιο του λαού. Στην εποχή μας, όπιο του λαού θεωρείται το ποδόσφαιρο (και όχι άδικα). Το λαϊκό άθλημα, που συναρπάζει και συγκινεί, πέρασε γρήγορα από τη σφαίρα του λαϊκού παιχνιδιού στις αλάνες των γειτονιών και των χωματινών γηπέδων στο πεδίο της κερδώς εκμετάλλευσης. Οι φιλόδοξοι έμποροι του ποδοσφαίρου επένδυσαν στον «θρησκευτικό» φανατισμό και στο μαζικοποιημένο «ανήκεν» των φιλάθλων, εκμεταλλεύτηκαν την ευρύτητα της συμμετοχής και έστησαν παγκοσμίως μια υπερκερδοφόρα βιομηχανία θεάματος και εμπορευμάτων γύρω από αυτό. Η μεγάλη λαϊκή δυναμική του, είναι το διαβατήριο που προσδίδει αναγνωσιμότητα και μεγάλη ισχύ σε προέδρους συλλόγων και αρκετές φορές επηρεάζει μέχρι τις εκλογικές αναμετρήσεις. Η αποθέωση του σε καθαρά ανταγωνιστικό άθλημα έφτασε, αντί να ενώνει (μέσω της χαράς του παιχνιδιού) να διαιρεί κοινωνίες με διαφορετικά εθνοτικά χαρακτηριστικά, ενώ έδωσε την ευκαιρία να μπουν στο «παιχνίδι» και άλλοι παράγοντες. Το ποδόσφαιρο (από τότε που οι κυρίαρχοι κατάλαβαν τη μαζικότητα του) φαίνεται να τα πηγαίνει καλά με τη θρησκεία, αλλά όχι και τόσο με τη δημοκρατία. Ιστορικά «αξιοποιήθηκε» προπαγανδιστικά από ουκ ολίγα απολυταρχικά και φασιστικά καθεστώτα, ως συμπληρωματικό «όπιο των λαών». Το ποδόσφαιρο είχε μια καταστέι ήδη ένας ιστός πασών των εξουσιών. Παρά το γνωστό κλισέ περί «γιορτής του αθλητισμού», το ποδόσφαιρο ποτέ δεν υπήρξε μια απλή αθλητική διοργάνωση. Σαν μαζικό λαϊκό άθλημα με τεράστια απήχηση χρησιμοποιήθηκε (κι εξακολουθεί) από την εξουσία (ειδικά από φασιστικά καθεστώτα) προκειμένου είτε να της δώσει λαϊκό έρεισμα μέσα από τον «άρτο και θέαμα». Η Ελληνική χούντα εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο τη πορεία του Παναθηναϊκού προς το Ουέμπλεϋ, οι χούντες της λατινικής Αμερικής έκρυβαν τις δολοφονίες τους και τα εγκλήματα τους πίσω από τις επιτυχίες των εθνικών τους ομάδων στα Μουντιάλ (Ουρουγουάη, Αργεντινή, Βραζιλία κλπ), ενώ το ποδόσφαιρο χρησιμοποιήθηκε ακόμη και για την έναρξη πολέμων και εθνοκαθάρσεων [1]. Το πρωτοπόρο κράτος στη χρησιμοποίηση συγκεκριμένα του ποδοσφαίρου για πολιτικούς σκοπούς ήταν η φασιστική Ιταλία του Μουσολίνι. Ο

μαύρα» μετά από κάποια ήττα της, στρεφόμενοι εναντίον των αντιπάλων που νίκησαν ζητώντας εκδίκηση, παρά μόνο το βλέπουν σαν μια ενενηντάλεπτη διασκέδαση. Αρκετοί σύντροφοι από τον αναρχικό κι αντιεξουσιαστικό χώρο κατακρίνουν με σφοδρότητα (ακόμη και συντρόφους τους) ανθρώπους που τους αρέσει να παρακολουθούν ποδόσφαιρο σαν «εκμεταλλεδοσμούς» από τους προέδρους των ανώνυμων ποδοσφαιρικών εταιριών. Τους σχετίζουν άμεσα με τις ανώνυμες ποδοσφαιρικές εταιρίες ή τους κατηγορούν απλά ως «πρόβατα που ακολουθούν τον βοσκό». Σίγουρα, οι περισσότεροι οργανωνμένοι σε συνδέσμους οπαδοί δεν διακρίνονται και τόσο για την κριτική τους σκέψη, αλλά από εκεί όμως μέχρι την αντίθετη πλευρά του να καταδικάζουμε μονοδιάστατα και απόλυτα ανθρώπους που τους αρέσει να παρακολουθούν ποδόσφαιρο, σαν «δεκανίκια της κυριαρχίας», εκτός από λάθος και απαξιωτικό είναι και σφόδρα εξουσιαστικό γιατί επικαλούμαστε ιδεολογικές καθαρότητες και αυτές τις τελευταίες τις χρησιμοποιήσαν κατά το δοκούν τόσο οι ναζί και οι φασίστες όσο και οι σταλινικοί. Οντως στις μεγάλες κατηγορίες το ποδόσφαιρο είναι επαγγελματικό, αυτό όμως δεν αναγάγει όσους παρακολουθούν αγώνες σε συνοδοιπόρους με τα συμφέροντα των ιδιοκτητών των σημερινών ομάδων, γιατί οι ομάδες προϋπήρχαν των καπιταλιστών ιδιοκτητών τους και το κυριότερο, σχεδόν όλες οι ποδοσφαιρικές

ομάδες ιδρυθήκαν από τα λαϊκά στρώματα και όχι τις εξουσιαστικές ελίτ που τα τελευταία 40 χρόνια τις έκαναν επαγγελματικές. Δεν έχει διαφορά ο πολιτικά σκεπτόμενος φίλος της Παναχαϊκής ή του ΟΦΗ από τον αντίστοιχο φίλο του Αστέρα Εξαρχείων ή της Προοδευτικής Έκρηξης Τούμπας.[2] Αντίθετα έχουν μια κοινή αγάπη για το άθλημα. Δεν στηρίζουμε λοιπόν κανέναν καπιταλιστή παρακολουθώντας κάτι που μας αρέσει γιατί σύμφωνα με αυτή τη «λογική» δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιούμε κανένα προϊόν του καπιταλιστικού συστήματος γιατί τα περισσότερα ανήκουν σε πολυεθνικές καπιταλιστικές εταιρίες. Αν γινόταν αυτό είναι σίγουρο ότι θα είχαμε πεθάνει από την πείνα, το κρύο ή τη ζέστη και τη δίψα. Πρέπει να καταλάβουμε ότι τα πάντα μας ανήκουν, εμείς τα κάνουμε να υπάρχουν, εμείς τα δημιουργούμε και όχι οι λίγοι που καρπώνονται τον ιδρώτα μας και αγοράζουν φτηνά την υπεραξία μας. Αν αρχίσουμε να γράφουμε καταλόγους με τι δεν πρέπει να στηρίζουμε, είναι σίγουρο ότι θα γίνουμε σπηλαιάνθρωποι στη καλύτερη των περιπτώσεων. Ο Αγώνας είναι να ξαναπάρουμε πίσω όλα όσα εμείς φτιάξαμε και μας ανήκουν και όχι να απέχουμε από αυτά επειδή μας τα έκλεψαν. Ίσως μετά από όλα αυτά να μπορούσете να καταλάβετε το κοινό και πολιτικότατο σύνθημα όλων των αντιφασιστικών Ευρωπαϊκών συνδέσμων οπαδών: FUCK MODERN FOOTBALL!

Υ.Σ. Και για να μην ξεχνιόμαστε: Κούγια εξοστρακίσου από την Παναχαϊκή (χωρίς παρεξήγηση).

[1] *Με το όνομα Πόλεμος του ποδοσφαίρου (*: *La guerra del fútbol*) ή *Πόλεμος των 100 ωρών είναι γνωστός ο τετραήμερος πόλεμος του 1969 μεταξύ της Ονδούρας και του Ελ Σαλβαδόρ* . *Αιτία του πολέμου ήταν οι τεταμένες σχέσεις των δύο χωρών λόγω πολιτικών διαμαχών κυρίως στο ζήτημα της μεταναστευσης από το Ελ Σαλβαδόρ στην Ονδούρα. Η αφορμή δόθηκε από τις έντονες διαφορότητα (ακόμη και συντρόφους τους) ανθρώπους που τους αρέσει να παρακολουθούν ποδόσφαιρο σαν «εκμεταλλεδοσμούς» από τους προέδρους των ανώνυμων ποδοσφαιρικών εταιριών. Τους σχετίζουν άμεσα με τις ανώνυμες ποδοσφαιρικές εταιρίες ή τους κατηγορούν απλά ως «πρόβατα που ακολουθούν τον βοσκό». Σίγουρα, οι περισσότεροι οργανωνμένοι σε συνδέσμους οπαδοί δεν διακρίνονται και τόσο για την κριτική τους σκέψη, αλλά από εκεί όμως μέχρι την αντίθετη πλευρά του να καταδικάζουμε μονοδιάστατα και απόλυτα ανθρώπους που τους αρέσει να παρακολουθούν ποδόσφαιρο, σαν «δεκανίκια της κυριαρχίας», εκτός από λάθος και απαξιωτικό είναι και σφόδρα εξουσιαστικό γιατί επικαλούμαστε ιδεολογικές καθαρότητες και αυτές τις τελευταίες τις χρησιμοποιήσαν κατά το δοκούν τόσο οι ναζί και οι φασίστες όσο και οι σταλινικοί. Οντως στις μεγάλες κατηγορίες το ποδόσφαιρο είναι επαγγελματικό, αυτό όμως δεν αναγάγει όσους παρακολουθούν αγώνες σε συνοδοιπόρους με τα συμφέροντα των ιδιοκτητών των σημερινών ομάδων, γιατί οι ομάδες προϋπήρχαν των καπιταλιστών ιδιοκτητών τους και το κυριότερο, σχεδόν όλες οι ποδοσφαιρικές*

[2] *Οι δυο μοναδικές ερασιτεχνικές ομάδες στην Ελλάδα που τις χαρακτηρίζουν καθαρά πολιτικά αντιεξουσιαστικά προτάγματα, ενώ και οι φίλοι τους ανήκουν στο ευρύτερο αναρχικό κι αντιεξουσιασισό κίνημα.*

■/ Ένας από τους Navajo 3 Antifa

Στο βιβλίο αναλύεται διεξοδικά ένα από τα “αποσιωπημένα” ζητήματα της ελληνικής ιστοριογραφίας, αυτό της ελληνόκτητης ναυτιλίας. Εξετάζεται η ιστορική συγκρότηση των οργανωτικών δικτύων που ανέπτυξαν οι Έλληνες της ομογένειας και της διασποράς στην οθωμανική αυτοκρατορία και σε πλήθος ευρωπαϊκών λιμανιών και η ενασχόληση τους με το διεθνές εμπόριο και τη ναυτιλία. Μέσα από οικογενειακούς, θρησκευτικούς και γλωσσικούς δεσμούς συγκρότησαν δίκτυα που τους επέτρεψαν να αναπτύξουν επιχειρηματικές στρατηγικές με ευελιξία, προσαρμοστικότητα στον διεθνή ανταγωνισμό και κοινωνική κινητικότητα και γενικότερα χαρακτηριστικά που οδήγησαν την ελληνόκτητη ναυτιλία να κατακτήσει την πρώτη θέση στα μέσα του 20ου αιώνα.

Εξετάζονται οι κοινωνικές σχέσεις που είχαν διαμορφωθεί, πριν τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους, ανάμεσα στην εκκλησία, τους προστούς, τους αστούς και την οθωμανική εξουσία, τις σχέσεις μεταξύ εμπόρων, τοκιστών, γαιοκτημόνων και χωρικών, καθώς και τα δίκτυα πατρωνείας που είχαν αναπτύξει. Τονίζεται η απουσία της παραδοσιακής ευρωπαϊκού τύπου αριστοκρατίας, η αδυναμία συγκεντροποίησης μεγάλων γαιών και διαμόρφωσης μιας τάξης γαιοκτημόνων και οι λόγοι της επικρατήσης της οικογενειακής μικροιδιοκτησίας και μικροκαλλιέργειας. Τέλος εξετάζεται η ιστορική διαμόρφωση των συνωνιών των κοινωνικών σχέσεων στις ελληνορθόδοξους υπηκόους τις αντίστοιχες κοινωνικές συμπεριφορές: αυξημένη κοινωνική κινητικότητα, γεωγραφική κινητικότητα και διασπορά (μετανάστευση), συσσώρευση ρευστού κεφαλαίου και επιδιωξη κρατικής προστασίας μακριά από την οθωμανική αυτοκρατορία.

Ερμηνεύεται ο ανταγωνισμός των κοινωνικών δυνάμεων γύρω από το νεοσύστατο ελληνικό-μοναρχικό κράτος, τη συγκρότηση του πλέγματος εξουσίας, οι σχέσεις μεταξύ αγροτών και μοναρχίας, καθώς και η ιστορική διαίρεση ανάμεσα σε μοναρχικούς-αντιμοναρχικούς που θα διατρέξει για δεκαετίες την πολιτική ζωή στην Ελλάδα. Γενικότερα αναλύεται η προσαρμογή των κοινωνικών σχέσεων στις νέες συνθήκες μετά την Επανάσταση, τις μεταλλαγές που υπέστησαν και τα στοιχεία που διατήρησαν υπό νέες μορφές. Οι σελίδες του βιβλίου διατρέχουν από διεξοδικές αναλύσεις για τις κοινωνικές και ταξικές σχέσεις στην ύπαιθρο, τον ανταγωνισμό μεταξύ κτηματιών, εμπόρων και χωρικών και την “τελική” εκτισορρόπηση, με τη συμβιβαστική διανομή των εισοδημάτων/πλεονασμάτων της γεωργίας μεταξύ χωρικών και εμπόρων και τον δύσκολο γάμο του εμπορικού καπιταλισμού με την μικρή οικογενειακή εκμετάλλευση της γης.

Σε όλο το βιβλίο είναι πλήθος οικονομικών ζητημάτων αλληλοδιαπλέκονται με γεωπολιτικές, κοινωνικές και πολιτικές στρατηγικές: τα πρώτα Δάνεια, η ίδρυση της Εθνικής Τράπεζας, η τοκογλυφία, το λαθρεμπόριο, η ληστεία και η παραοικονομία, η σιτάρκεια, η διατροφική και οικονομική κατάσταση στην ύπαιθρο, η κρίση της σταφίδας, τα Λαυρευτικά, η πτώχευση του 1893 κ.ά. Ακόμη εξετάζονται πτυχές της εκβιομηχάνισης, του εργατικού δυναμικό, οι επενδυτικές στρατηγικές των Ελλήνων και ομογενών κεφαλαίων, η κρατική συμβολή και η μετεκένωση της ιδεολογίας της εκβιομηχάνισης και των μορφών που πήρε στην Ελλάδα. Μέρη του βιβλίου ασχολούνται με το Ανατολικό Ζήτημα, τις διάφορες φάσεις του, τις σχέσεις με τις Μεγάλες Δυνάμεις και τη γεωστρατηγική θέση του ελληνικού κράτους.

ιστορία του ελληνικού κράτους (1830-1920) τόμοι Α και Β Γ.Β. Δερτιλής

του 1843 και 1864 και οι τρεις κύριες κοινωνικό-οικονομικές μεταρρυθμίσεις του γαιοκτητικού, του φορολογικού και του πιστωτικού συστήματος που ωφέλησαν αφενός τα ανώτερα αστικά στρώματα και αφετέρου του αγρότες. Ταυτόχρονα, το κράτος, μέσα από μια σειρά παροχών και ανάπτυξης πελατειακών σχέσεων κατάφερε να συσφίξει τις σχέσεις του με τους υπηκόους και να διατηρήσει την κοινωνική συνοχή σε μια εύθραυστη ισορροπία.

Ο Δερτιλής προφανώς δεν είναι ούτε κατά διάνοια, έστω και “φιλικός” στο ανταγωνιστικό κίνημα. Τουναντίον, τάσσειται υπέρ της εθνικής ενότητας και συνεννόησης μεταξύ “πολιτών και πολιτικών” και μεταξύ ελληνικού κράτους και ευρωπαϊκής ένωσης για τη λύση της κρίσης. Και καλεί τους “νέους, έντιμους και ικανούς ανθρώπους...να ιδρύσουν ένα νέο κόμμα ή και περισσότερα με διαφορετικές ιδεολογίες αλλά διακριγμένη πρόθεση για συναινετικές συνεργασίες, με μοναδικό κριτήριο τη σωτηρία του τόπου” (Το Βήμα, 30.4.11).

Έτσι, στο βιβλίο, ενώ κάνει κριτική στη θεωρία της εξάρτησης βλέπει ότι οι σχέσεις του ελληνικού κράτους με τις Δυνάμεις μπορούν να προβούν προς όφελός του με σωστή εθνική (αλλά όχι υπερπατριωτική) πολιτική διαχείριση. Η γενικότερη αντίληψή του ξεκινά από την ανάγκη για μια ανάγνωση των ιστορικών-οικονομικών-κοινωνικών, “αντικειμενικών” συνθηκών στον ελλαδικό χώρο, μέσα στις οποίες θα αναπτυχθούν οι υγιείς δυνάμεις του τόπου, οι “ορθές” επενδυτικές στρατηγικές, η αξιοποίηση των εθνικών πόρων, η “σωστή” εκβιομηχάνιση, ο εκσυγχρονισμός κτλ. Άλλωστε σαν τότε μέλος του Μορφωτικού Ιδρύματος της Εθνικής Τραπέζης, που ανέλαβε την πρώτη έκδοση του βιβλίου (2004), είναι σαφέστατα ενοικοί διακείμενος για το ρόλο της Εθνικής Τράπεζας στην περίοδο που εξετάζει το βιβλίο.

Παρ’ όλα αυτά, το βιβλίο είναι χρήσιμο από ανταγωνιστική σκοπιά, αν αντλήσουμε τα σημεία εκείνα που οξύνουν την ιστορική μας γνώση. Έτσι για πλήθος ζητημάτων ερμηνεύει την ιστορική διεργασία από τη σκοπιά των κοινωνικών σχέσεων που χτίζονται, τους ανταγωνισμούς και τους συμβιβασμούς που επιτυγχάνονται μεταξύ αντιμαχόμενων κοινωνικών δυνάμεων. Έτσι για παράδειγμα είναι εξαιρετικά διεισδυτική η ανάλυση για τη συγκρότηση των δικτύων και των σχέσεων που ανώψωσαν την ελληνόκτητη ναυτιλία στην πρώτη θέση παγκοσμίως, διαλύοντας το μύθο της “ψυροκόσταινας”. Όπως και είναι διαφωτιστική η ανάλυση των ταξικών σχέσεων και των ανταγωνισμών στην ύπαιθρο και η διαφοροποίηση της ελλαδικής περίπτωσης από τις ευρωπαϊκές. Αναδεικνύει έτσι το ιστορικό βάθος πλήθους χαρακτηριστικών του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού μέχρι σήμερα όπως τη μικροϊδιοκτησία, τον μικροαστισμό, τις πελατειακές σχέσεις, τον εθνικισμό, την ισχύ των οικογενειακών σχέσεων κ.ά.

■/ βλάσσης

Το βιβλίο επίσης καταπάνεται με τις δύο κύριες διαδικασίες νομοποίησης του νεοσύστατου ελληνικού κράτους. Η πρώτη αφορά τους “ιδρυτικούς μύθους” του κράτους που πηγάζουν από την Επανάσταση του 1821 και την εθνικιστική ιδεολογία. Εξετάονται οι ιστορικές ρίζες των ελληνικών εθνικισμού και η συγκρότησή του, ο Αλυτρωτισμός, η σχέση τους με τις στρατιωτικές δαπάνες και η απόσπαση της συναίνεσης των υπηκόων.

Η δεύτερη διαδικασία νομοποίησης, αλλά και διατήρησης της κοινωνικής συνοχής, του ελληνικού κράτους είναι οι

διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και τις παροχές. Στις πρώτες εμπιπτούν μια σειρά πολιτικών μεταρρυθμίσεων όπως διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις του γαιοκτητικού, του φορολογικού και του πιστωτικού συστήματος που ωφέλησαν αφενός τα ανώτερα αστικά στρώματα και αφετέρου του αγρότες. Ταυτόχρονα, το κράτος, μέσα από μια σειρά παροχών και ανάπτυξης πελατειακών σχέσεων κατάφερε να συσφίξει τις σχέσεις του με τους υπηκόους και να διατηρήσει την κοινωνική συνοχή σε μια εύθραυστη ισορροπία.

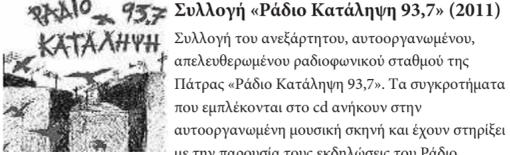
Ο Δερτιλής προφανώς δεν είναι ούτε κατά διάνοια, έστω και “φιλικός” στο ανταγωνιστικό κίνημα. Τουναντίον, τάσσειται υπέρ της εθνικής ενότητας και συνεννόησης μεταξύ “πολιτών και πολιτικών” και μεταξύ ελληνικού κράτους και ευρωπαϊκής ένωσης για τη λύση της κρίσης. Και καλεί τους “νέους, έντιμους και ικανούς ανθρώπους...να ιδρύσουν ένα νέο κόμμα ή και περισσότερα με διαφορετικές ιδεολογίες αλλά διακριγμένη πρόθεση για συναινετικές συνεργασίες, με μοναδικό κριτήριο τη σωτηρία του τόπου” (Το Βήμα, 30.4.11).

Έτσι, στο βιβλίο, ενώ κάνει κριτική στη θεωρία της εξάρτησης βλέπει ότι οι σχέσεις του ελληνικού κράτους με τις Δυνάμεις μπορούν να προβούν προς όφελός του με σωστή εθνική (αλλά όχι υπερπατριωτική) πολιτική διαχείριση. Η γενικότερη αντίληψή του ξεκινά από την ανάγκη για μια ανάγνωση των ιστορικών-οικονομικών-κοινωνικών, “αντικειμενικών” συνθηκών στον ελλαδικό χώρο, μέσα στις οποίες θα αναπτυχθούν οι υγιείς δυνάμεις του τόπου, οι “ορθές” επενδυτικές στρατηγικές, η αξιοποίηση των εθνικών πόρων, η “σωστή” εκβιομηχάνιση, ο εκσυγχρονισμός κτλ. Άλλωστε σαν τότε μέλος του Μορφωτικού Ιδρύματος της Εθνικής Τραπέζης, που ανέλαβε την πρώτη έκδοση του βιβλίου (2004), είναι σαφέστατα ενοικοί διακείμενος για το ρόλο της Εθνικής Τράπεζας στην περίοδο που εξετάζει το βιβλίο.

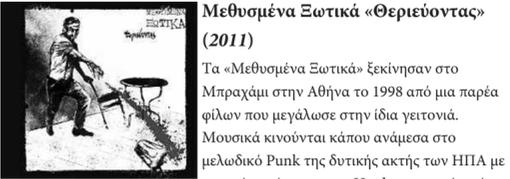
Παρ’ όλα αυτά, το βιβλίο είναι χρήσιμο από ανταγωνιστική σκοπιά, αν αντλήσουμε τα σημεία εκείνα που οξύνουν την ιστορική μας γνώση. Έτσι για πλήθος ζητημάτων ερμηνεύει την ιστορική διεργασία από τη σκοπιά των κοινωνικών σχέσεων που χτίζονται, τους ανταγωνισμούς και τους συμβιβασμούς που επιτυγχάνονται μεταξύ αντιμαχόμενων κοινωνικών δυνάμεων. Έτσι για παράδειγμα είναι εξαιρετικά διεισδυτική η ανάλυση για τη συγκρότηση των δικτύων και των σχέσεων που ανώψωσαν την ελληνόκτητη ναυτιλία στην πρώτη θέση παγκοσμίως, διαλύοντας το μύθο της “ψυροκόσταινας”. Όπως και είναι διαφωτιστική η ανάλυση των ταξικών σχέσεων και των ανταγωνισμών στην ύπαιθρο και η διαφοροποίηση της ελλαδικής περίπτωσης από τις ευρωπαϊκές. Αναδεικνύει έτσι το ιστορικό βάθος πλήθους χαρακτηριστικών του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού μέχρι σήμερα όπως τη μικροϊδιοκτησία, τον μικροαστισμό, τις πελατειακές σχέσεις, τον εθνικισμό, την ισχύ των οικογενειακών σχέσεων κ.ά.

Do It Yourself Μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα

διανέουμε τα άλμπουμ τους είτε μέσω λινκ ή και φυσικά από το distro της κατάληνης Ευαγγελισμού, επικοινωνήστε μαζί μας στο e-mail: info@apatris.info.

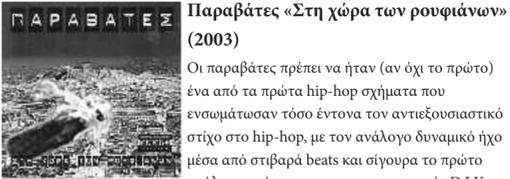

Κατάληψη. Μουσικά η συλλογή περιέχει από Hip-hop έως electronicα και Hardcore punk σχήματα. Κατεβάστε δωρεάν τη συλλογή από το λινκ: www.megaupload.com/?d=FUZEDZYL Ράδιο Κατάληψη: <http://radiokatalips.espv.net/>

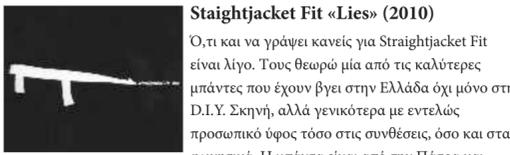

Μ.Σ. στα φωνητικά τους ο οποίος ραπάρει στα αντίστοιχα κομμάτια εκτός του τραγουδιού τους. Έχουν κυκλοφορήσει ένα άλμπουμ το 2007 ενώ έχουν συμμετοχές σε διάφορες συλλογές από το 2002. Ο νέος τους δίσκος «Θεριεύοντας» κυκλοφόρησε πριν μερικούς μήνες. Τον δίσκο μπορείτε να τον βρείτε σε cd στο distro της κατάληνης Ευαγγελισμού (Θεοτοκοπούλου 18 Ηράκλειο) στη τιμή των 5 ευρώ.

Κατεβάστε τον δίσκο δωρεάν από το λινκ: //www.megaupload.com/?d=YO639LCE Επικοινωνία: <http://www.methismenaxotika.gr/>

Οι παραβάτες πρέπει να ήταν (αν όχι το πρώτο) ένα από τα πρώτα hip-hop σχήματα που ενώματσαν τόσο έντονα τον αντιεξουσιαστικό στίχο στο hip-hop, με τον ανάλογο δυναμικό ήχο μέσα από στιβαρά beats και σίγουρα το πρώτο ανάλογο σχήμα της αντιεμπουρματικής D.I.Y. σκηνής. Ορμώνομοι από την κατάληψη της Βίλλα Αμαλίας κυκλοφόρησαν το 2003 τον μοναδικό τους δίσκο «Παραβάτες στη χώρα των ρουφιάνων». Ένας δίσκος ορόσημο στη συγκεκριμένη σκηνή, με καθαρά προσωπικό ύφος χωρίς το συνθηματολογικό ύφος στους στίχους-ρίμες νεότερων σχημάτων που κατά τη γνώμη μου πρέπει να βρίσκεται σε κάθε σπiti. Το cd έχει εξαντληθεί εδώ και αρκετά χρόνια (ενώ και η μπάντα έχει διαλύσει), μπορείτε όμως να το κατεβάσετε δωρεάν από το λινκ: www.mediafire.com/?b692r2echtzg26

Ο,τι και να γράφει κανείς για Straightjacket Fit είναι λίγο. Τους θεωρώ μία από τις καλύτερες μπάντες που έχουν βγει στην Ελλάδα όχι μόνο στη D.I.Y. Σκηνή, αλλά γενικότερα με εντελώς προσωπικό ύφος τόσο στις συνθέσεις, όσο και στα φωνητικά. Η μπάντα είναι από την Πάτρα και παίζει ένα post hardcore με fusion και experimental στοιχεία να είναι πανταχού παρόντα στις συνθέσεις τους. Έχουν κυκλοφορήσει δύο άλμπουμς, το «#0» το 2006 και το «lies» το 2010 που παρουσιάσαμε. Άγορες μελωδίες, δυνατά ντραμς που δεν επαναλαμβάνονται σε κανένα σημείο, φωνητικά που άλλοτε μοιάζουν πιο θεατρικά μιας Μπρεχτικής παράστασης δρόμου και άλλοτε σε κλείνουν στην γωνία και σε πολιορκούν με μίσος και μελωδία που μοιάζει με τέχνη. Σε όλα αυτά κολλήστε ένα μάσο που θαμνοειδί χωρίς να είναι φαφαλαδικό ούτε για ένα δευτερόλεπτο και χορεύει διαλοκμένα με μια κithάρα που χρωματίζει εντελώς πρωτότυπα κάθε σημείο του cd παίζοντας όταν χρειάζεται ρυθμικά και δένοντας τα πάντα. Οι Straightjacket Fit παραμένουν ένα σκαλί πιο πάνω από τον μέσο όρο του μουσικού τοπίου εν Ελλάδι, παραμένουν ένα σκαλί πιο πάνω στην ιδιαιτερότητα που θα έλεγα ότι λείπει ιδιαίτερα από την μουσική μας παιδεία και κάνουν εμφανή την δημιουργικότητά τους ακόμα και στο artwork το οποίο είναι και αυτό δικό τους. Αυτό το διάστημα η μπάντα ηχογραφέι το τρίτο της άλμπουμ. Τόσο το Lies όσο και το #0 μπορείτε να τα βρείτε σε cd στο distro της κατάληνης Ευαγγελισμού στη τιμή των 4 ευρώ έκαστο. Μπορείτε να τα κατεβάσετε επίσης δωρεάν από τα λινκ: Lies: www.mediafire.com/?emt0hnmneih - #0 : www.mediafire.com/?mztm25gy2j

■/ Igitur